Povstalec N°2

Studentský časopis Vysoké školy kreativní komunikace

02
‘21

Slovo šéfredaktora

Od října nám půlka školního roku utekla jako voda, ani jsme se nenadáli a je tu nový rok. Ze začátku jsme se radovali, že nemusíme do školy a budeme mít víc času na jiné věci, ale časem nám začaly otlačené zadečky od školních lavic a teplé kafíčko z Domečku celkem chybět. A tak nám nezbývá nic jiného než doufat, že se v druhém semestru potkáme s našimi učiteli a spolužáky na chodbách a bude všechno aspoň z poloviny takové, jako to bylo dřív. Nemůžeme přeci naše prváky ochudit o úžasné halloweenské večírky, turnaje v beer-pongu a další super akce, o které jsme letos bohužel přišli. No nic, nesmutněme nad tím, co mohlo být, a pojďme se trochu pozitivně naladit do toho nového roku.

V tomto čísle bychom vám chtěli ukázat, že ne celý rok 2020 byl špatný, a proto si pro vás Štěpánka připravila pár pozitivních zpráv, co se udály, ale nikdo si jich moc nevšiml. Dále vám An Ardes poradí, jak nemít depky a zároveň si i vyčistit mysl nebo někomu pomoct. Společně s Terkou Vodvářkovou můžete zvednout zadečky ze židlí, prosezených od hodin zoomování s učiteli, a trochu si zacvičit, protože ta vám přináší pár míst v Praze, kde se můžete protáhnout a shodit všechno to cukroví, chlebíčky a řízečky, na kterých jste si během svátků smlsnuli. Když nám otevřou kavárny a restaurace, tak se nezapomeňte zastavit na místech, která vám doporučují Terka, Žaneta a Michael. My už se nemůžeme dočkat!

Pokud se chcete zasmát, tak jsme pro vás vytvořili novou rubriku o humoru pod vedením Alice Maar. Tentokrát s tématem, jak ze sebe Češi umí udělat pitomce na internetu. I když bychom se všichni nejradši viděli na pláži s vychlazeným drinkem, bohužel nám není dopřáno, ale to nás neodradí od toho, abychom si trochu nezacestovali aspoň po té naší České republice. Společně s Terkou Vodvářkovou se projdete po horách Česka a Slovenska a najdete nádherné jezírko v Praze.

Pokud už nevíte, co byste si pustili nebo přečetli, nezapomeňte si přečíst naše doporučení na filmy, knihy a divadelní hry s pozitivní tematikou.

Nově máme i rubriku Bez návodu, ve které se studenti a absolventi VŠKK svěřili se svými životními příběhy a věřte mi, je to síla. Jsme rádi, že vše vždy dobře dopadlo, a držíme jim palce, aby byli i nadále šťastní.

V umělecké příloze naleznete další úžasné básně, povídky, fejetony a kresby. Pokud jste si toho ještě nevšimli, tak toto číslo je celé naladěné pozitivní energií. Je to proto, že bychom si přáli ve vás tu pozitivní energii vzbudit. Ať už byl váš rok 2020 jakýkoliv, tak i podle numeroložek má být rok 2021 mnohem lepší a mělo by se nám dařit. Ale ať už tento rok bude takový nebo makový, tak dokud budeme pozitivně naladěni a ze všeho si hned nesedneme na pozadí, tak to přežijeme a aspoň si budeme více vážit toho, co máme a lidí, které máme.

Příjemné čtení vám přeje nová šéfredaktorka Tessa Black spolu se spoustou úžasných a šikovných redaktorů.

Obsah

3 SLOVO ŠÉFREDAKTORA

6 ŠEVEL

7 REDAKCE

21 KAM ZA SPORTEM

22 CESTOVATELSKÁ RUBRIKA

28 RADY

38 RECENZE

40 ROZHOVOR SE STUDENTEM

43 TEST A ZAJÍMAVOSTI

12 ZPRÁVY

16 GASTRORUBRIKA

30 BEZ NÁVODU

35 TROCHU HUMORU, PROSÍM

50 UMĚLECKÁ PŘÍLOHA

Ševel

Mezi studenty třetího ročníku se povídá, že už se do konce studia do školy nepodívají. Doufám, že je to prachsprostá lež a že se školní lavice a obě auly opět zaplní šumem a ševelením, abych já, Královna Ševele III., mohla opět v plné polní nastoupit do služby a informovat vás o aktuálních pikantnostech.

A co teprve chudáci prváci? Ti, jen co začali svůj vysokoškolský život, museli se rozloučit, bez toho aniž by se seznámili, se zahajovacím večírkem, s halloweenskou party a s naším oblíbeným vánočním večírkem jsme se museli rozloučit všichni.

Když už se zmiňuji o prvním ročníku… Oproti těm předešlým to měli nově příchozí těžší v tom, že se v učebnách ani jednou nepotkali. Možná že proběhlo nějaké alkoholové setkání mimo školní území (o tom jsem se jen doslechla), ale v podstatě se znají jen přes sociální sítě a možná se zahlédli na zoomu, když si některý z odvážlivců zapnul kameru (ale to se v žádném ročníku při jakémkoli předmětu téměř nestává). A jak to na sociálních sítích chodí, i zde došlo k dramatu v messengerové skupině. Proběhlo pár vyhrocených přestřelek a dopadlo to nelítostným odstraněním všech členů skupiny (i já, pouze jako pozorovatelka, byla vyloučena). Drastický krok, ale zajisté dodal onomu dramatu váhu. Nicméně velmi doufám, že je již vše vyřešené a účastníci zakopali válečnou sekeru. Přeci jen bychom si všichni měli uvědomit dvě věci. Za prvé, že jsme vysokoškoláci a měli bychom jednat jako dospělí, a za druhé, že i když sedím jen za monitorem, tak má slova mohou někomu ublížit. Tím hůře, pokud je oním člověkem můj spolužák a kolega.

Mimochodem, kolik z vás se snažilo od začátku roku získat nový průkaz ISIC či si jej chtěli nechat prodloužit? Sice ten starý platil až do konce prosince, ale komu se to chtělo před Vánocemi řešit, ba hůř to nechat až na leden a být překvapen při koupi jízdenky na vlak, když místo 60 Kč stála najednou 250. Nezbylo nic jiného než jak partyzáni v úkrytu vyčkávat, až se situace zlepší a bombardovat přitom studijní oddělení e-maily, zda už nebo ne. Nakonec se vše podařilo, vláda se uvolila a studenti opět mohli na chvíli na půdu školy alespoň pro „isicovou“ samolepku.

Závěrem bych vám ráda popřála mnoho zdaru. Všem studentům štěstí během zkouškového, třeťákům bych chtěla jemně naznačit, že už je čas na to, aby konečně začali psát bakalářku, profesorům pevné nervy s námi všemi a s technikou, která dost často zlobí, a všem čtenářům, aby je vítr opět zavál k následujícím ševelům, které pro ně v dalších číslech nachystám.

Královna Ševele III.

Loučíme se

Všichni ji znáte jako velmi výkonnou, hodnou, ale i přísnou šéfredaktorku. Její úsměv dokázal přesvědčit i k tisku listopadového čísla, přestože šance byly velmi nízké. Jejím revírem byl školní časopis, její tempo bylo vražedné, jejími protivníky byly přetažené deadliny, shánění grafika a zavřená škola. Seznamte se, Kateřina Herodesová.

Jak ses poprvé dostala k Povstalci?

Úplně první impuls přišel už v prvním ročníku. Tenkrát dávala dohromady další číslo ještě stará redakce. Nakonec z toho ale sešlo. Když jsme následující rok dostali od vedení e-mail, že by měli zájem o obnovení Povstalce, neváhala jsem. Nakonec se nás sešlo docela hodně, všichni jsme byli nadšení a pořádně jsme nevěděli, co z toho nakonec bude, ale nevzdali jsme to, a tak vznikl Povstalec N°2.

Co bylo největším problémem v jeho znovuzrození pod názvem Povstalec N°2?

Problém asi žádný nebyl, ale pro nás pro všechny to bylo nové. Nikdy jsem nestála v čele žádné redakce. Chvilku nám trvalo, než jsme se všichni zkoordinovali. Naštěstí v jedné redakci pracuju, a tak jsem odkoukala, jak takové šéfredaktorování vypadá. Určitě jsem ale měla štěstí na zodpovědné lidi. Povstalec N°2 totiž určitě není práce jen jednoho člověka.

Měla jsi chvíle, kdy ses na to chtěla vykašlat?

Byla chvilka, kdy jsem už byla na pokraji sil a nevěděla jsem, jak dál. Ale vzdát to? To nepřipadalo v úvahu!

Co byla nejhorší událost nebo situace, která nastala, když jsi byla šéfka?

Nejhorší bylo, když jsme ztratili grafika. To byla přesně ta chvíle, o které mluvím v předchozí odpovědi. Tenkrát jsme měli po textové stránce připravené vánoční číslo. Měla jsem z něj radost, protože oproti prvnímu číslu, které jsme vydali, bylo o mnoho lepší. S tehdejším grafikem komunikace vázla vždycky, ale nakonec vždy odpověděl. Tentokrát to bylo jinak, i přes sliby, že už má grafiku vánočního čísla skoro hotovou. Najednou se odmlčel úplně. Takové neprofesionální chování jsem nezažila. Vůbec jsem nevěděla, co dělat! Nemohla jsem to vzdát, protože jsem neměla zodpovědnost jen sama za sebe, ale za celou redakci, jenže nikdo se do práce nového grafika nehrnul, a tak jsme i chvíli přemýšleli, že bychom Povstalce N°2 vydali v takové podobě, jako chodí školní newsletter. Nakonec se nám ozvala Hanka Petržílková. To byl takový náš anděl. Nikdy jí za to nepřestanu děkovat, protože nás opravdu zachránila. Navíc jsme si i spolu sedly povahově, takže spolupracovat s ní byla velká radost.

Vzpomeneš si na nějakou vtipnou historku, co se vám přihodila?

Těch je spousta! Třeba to, když jsem na jednu schůzku Povstalce N°2, která se už organizovala pod mým vedením, přivedla kluka, který rozuměl novinařině a mně se dost líbil. To ale přišlo vtipný jen mým kamarádkám. Já měla ale úplně

čisté úmysly! Chtěla jsem jen slyšet jeho profesionální názor a ukázat mu, že taky umím jiný věci, než jen pít víno… Myslím, že až do teď to vůbec nikdo nevěděl!

Stýská se ti?

Hrozně moc! Na rozloučení jsem dostala spoustu hezkých zpráv, o to hůř se mi odcházelo. Nikdy by mě nenapadlo, že mi někdo řekne, že jsem se stala jeho inspirativní osobou. Mám radost, že moje vedení Povstalce N°2 k něčemu bylo. Stýská se mi ale po celé VŠKK. Moje ségra vždycky říkala, že vejška je to nejlepší období. Teď už vím, že měla pravdu.

3/5, 5/5, 2/5 ne to nejsou matematické zlomky, ale hodnocení divadelních her, hudebních alb a dalšího, o čem jste se mohli od naší blondýnky, Dity Svačinové, dočíst.

Co chceš dělat po škole?

Pokud myslíš VŠKK, po ukončené bakalářského studia bych ráda navázala na to magisterské. Za rok bych chtěla zkusit štěstí na Mediálních studiích. Ale vzhledem k současné situaci si teď dávám takovou „seberealizační pauzu“. Zkouším nové věci, učím se jazyky, maluju, pracuju, poznávám se…
Co bude po škole jako takové vůbec netuším.

O čem nejraději píšeš?

Vzhlédla jsem se spíš v publicistice. Z tohoto důvodu se pod mým jménem i v Povstalci objevovaly zejména recenze či zprávy. Co se týče beletrie, ráda píšu autentické prózy s tematikou běžného života a občas nějakou tu poezii. Ta má ale prozatím své místo v šuplíku mého psacího stolu.

Chtěla jsi někdy být kritik?

Zatím bych se radši nikam nezaškatulkovávala… Uvidím, kam mě život zavede. Ale samozřejmě bych se nebránila bytí téhle zkušenost bohatší, chci toho zkusit co nejvíc.

Jakou máš nejhezčí vzpomínku na Povstalce?

Určitě budu ráda vzpomínat na spolupráci s mými kamarádkami. Na své spolužačky, včetně šéfredaktorky Kateřiny Herodesové, jsem měla velké štěstí.

Stýská se ti po něm?

Po krásných věcech se nám vždycky stýská.

Stíská se nám po tobje. No, doufám, že takové extrémy po nás František opravovat nemusel.

S jakou nejhorší hrubkou ses setkal?

Ono je docela těžké si něco představit pod spojením „nejhorší hrubka“. Jasně, někdo by možná byl schopen stvořit něco jako „neviszpitatelnní“, ale to je třeba brát v kontextu celkového písemného projevu daného autora. Pokud někdo naseká v jediné větě pět chyb, pravděpodobně se ve zbytku textu nějaké to „jestly“ ztratí. Objeví-li se však takový případ v jinak čistém textu, je to už o něco horší.
Jinak se mi ale jako největší tragédie (tak nějak obecně) jeví jakékoliv pokusy o přechodníky. Kde jsou přechodníky, nemůže existovat šťastný korektor.

Zblbnula tě někdy nějaká hrubka, že sis myslel, že je to dobře?

To vlastně dost souvisí s tím, na co jsem odpovídal výše. Čtu-li text, který je v zásadě čistý, neočekávám, že v něm narazím na nějakou hrubku, takže když se tam taková chyba skutečně vynoří, začnu nejprve přemýšlet nad tím, jestli to vůbec je chyba, jestli jsem jenom nepřehlédl nějakou intenci autora. Jenže i ti nejlepší si občas pletou tipy a typy. A někdy jde prostě jen o překlep.

Máš nějakou vtipnou historku, která se stala, když jsi byl v Povstalci?

Ono není zase tolik příležitostí k vtipným situacím, když ta práce reálně probíhá tak, že sedím doma u notebooku a klepu do Wordu změny. Snad jen jednou se spolubydlícímu ve stejné místnosti rozpadla židle, když na ní zrovna seděl. Vydalo to takovej vtipnej zvuk (židle i spolubydlící).

Stýská se ti po něm?

Vzhledem k tomu, že to ještě není ani měsíc, co jsme dokončili poslední číslo, se ve mně stesk ještě jaksi nestihl nahromadit. Ale třeba to přijde, až někdy budu krájet cibuli nebo až budu venku v dešti (nebo až budu venku v dešti krájet cibuli), a já to pak budu mít na co svést.

Nacházíte se právě na rohu třiadvacáté? Ne? Tak to si běžte rychle přečíst povídky a poezii od Terezy Žižlavské. Dívky, která dokáže psát tak poutavě, že si připadáte jako v jejím světě a jste přesně tam, kde vás chce mít. Bohužel už se nedozvíme, jak to dopadlo s mužem, který má pohled, po kterém všechny ženský šílej.

Jaká jsi měla očekávání, když jsi začala psát do Povstalce?

Těšila jsem se na pocit, kdy uvidím svou tvorbu poprvé v printu. To je asi pro každého začínajícího autora zásadní moment, i když jde třeba jen o školní časopis.

Můžeme se těšit na pokračování tvých textů v knižní podobě?

Doufám! Jednou to přijde. Na básnické sbírce pořád pracuji, jen si ještě dostatečně nevěřím na to, aby dílo skutečně vyšlo.

Co ti psaní do školního časopisu dalo?

Bylo skvělé vidět, po boku Kačky, jak obecně časopis vzniká a kolik je za tím vším práce. Zároveň jsem si vyzkoušela proces editace.

Co tě přivedlo k psaní?

Touha zastavit čas a Charles Bukowski.

Měla jsi někdy pocit, že už psát nechceš, že to nemá smysl?

Často. Myslím, že každý, kdo píše, tyhle pocity občas má. Smysl to má tehdy, když pořád cítíte tu vášeň a zápal, a když to nemusíte dělat pouze z donucení.

Stýská se ti po Povstalci?

Moc! Stýská se mi ale především po VŠKK jako takové, byly to nádherné tři roky studentského života!

Na rohu třiadvacáté

Třeba mě uvidíš
jak snídám ty sladký, jahodový lívance
nebo jak stojím se sklenkou bílýho,
tam
na rohu třiadvacáté,
pozorující to ticho
v nejrušnější části baru
s tím pohledem,
po kterym chlapi šílí.

Na rohu třiadvacáté II.

Třeba tě uvidím
jak jdeš nenápadně kolem,
tam
na rohu třiadvacáté,
pozorující ten ruch v tichosti,
koušeš se do rtu
a pak do svědomí.
S tím pohledem
o kterym víš,
že po něm ženský šílej.

Tereza Žižlavská

a vítáme!

Lukáš Samek

/redaktor, korektor

Sugar, spice and everything nice… v mém případě ostrý humor, resting bitchface a dlouhá knihovna náhodných faktů z nespočtu odvětví — hle, Lukáš.

Rád lidem píšu bios na dating appky, jsem zapálený do hudby (na Spotify se mi podařilo nasbírat přes 180 tisíc minut) a rád si zahraju nějakou dobrou počítačovou klasiku (Heroes of Might and Magic, prosím). Jednou budu možná učit vaše děti, výhodné konexe přijímám.

Jinak jsem moc milý, starostlivý rak, který se těší na sdílení vašich myšlenek a opravování vašich čárek.

Tera Inkognita

/grafička, ilustrátorka

Jak řekl Bukowski: „Rozdíl mezi uměním a životem je ten, že umění je snesitelnější.“

A tak jsem tu já, Tera Inkognita, ahoj. Bez umění si neumím svůj život představit a už mnohdy nezáleží na jeho formě. Taky jsem nadšená LARPařka a šermířka. Mé sešity mají konstantně pokreslené okraje i poznámky a pokud jste mě zastihli bez knihy, zjevně jsem spěchala.

Slova jako „krize“, „pandemie“, „COVID-19“ byla v roce 2020 ve zprávách téměř na denním pořádku a mnoho lidí si stále připadá, že negativních zpráv je zkrátka moc. Přinášíme vám proto nálož pozitivních zpráv, které vám vykouzlí úsměv na tváři. Zahrnuli jsme nejen zprávy z Česka, ale také ze světa, dokonce i toho zvířecího.

LUSKOUN

Barcelonský koncert pro 2.292 rostlin

Barcelonská opera Liceu uspořádala koncert vážné hudby pro **2.292 pokojových rostlin**. Tiché publikum mělo poukázat na složitou situaci v uměleckých sférách. „Příroda zabrala místo, které jsme jí sebrali,“ uvedl výkonný producent *Eugenio Ampudio*. Jeho metafora se stala obecně pravdivou, což dokazují i další zprávy, právě z přírody.

Malé i velké zvířecí zázraky

Příroda se oklepává z lidských činů a v mnoha ohledech se jí to daří. Do několika míst světa se vracejí ohrožené druhy zvířat. Můžeme začít u navrácení **vlků do státu Colorado** (vyhubeni v roce 1940), **bobrů do Itálie** (po 450 letech) nebo návrat **Tasmánského čerta** na pevninskou Austrálii (téměř po 3000 letech). V roce 2020 bylo také vytvořeno několik nových zákonů na ochranu zvířecích druhů — například **Čína zakázala veškerý obchod s luskouny**, kteří byly využíváni především na přípravu pokrmů a tradičních čínských léků.

Zvířata se nejen vracejí do původních domovů, ale začaly se také objevovat nové druhy. Na Galapágách se objevil historicky první zástupce zcela bílého tučňáka. Jeho dokumentaci pořídil místní průvodce *Jimmy Patiño* a sdílel jej na sociálních sítích.

Gastronomie nezůstane pozadu

Ikea se rozhodla lidem ulehčit život v karanténě. Zveřejnila recept na své **originální masové kuličky**, aby si je lidé mohli udělat v pohodlí domova. A nebyla by to Ikea,

aby k nim nepřipojila patřičný návod. Jejich příprava není složitá, postačí vám — 500 g mletého hovězího, 250 g mletého vepřového, 1 na jemno nakrájená cibule, rozmačkaný stroužek česneku, 100 g strouhanky, 1 vejce, 5 polévkových lžic plnotučného mléka a trocha soli a pepře.

Finsko šlo jinou cestou a rozhodlo se udělat první solární jídlo. Nikdy jste o tom neslyšeli? Nevadí. **Solární potraviny využívají technologii NASA**, která byla vytvořena pro výrobu potravy budoucích lidí na Marsu. Možná to zní jako velké sci-fi , ale toto jídlo se skládá z padesáti procent proteinů a mělo by fungovat jako náhrada skutečného jídla. Nejedná se pouze o dehydratovanou potravinu (které se používají ve vesmíru nebo v armádě), ale působením živých bakterií se tyto proteiny aktivují a finský výrobce tvrdí, že pro přípravu takového **SolarFood** potřebujete jen tři věci - vodu, vzduch a elektřinu. Pravděpodobně ale nebude chutnat jako Ikea masové kuličky.

Itálie má nejstaršího absolventa univerzity

Giuseppe Paternò se stal ve věku **96 let nejstarším absolventem univerzity v Palermu**. Studoval obor filozofie a sám se nechal slyšet, že léta strávená na univerzitě jsou jedny z jeho vůbec nejšťastnějších. Když se ho jeho okolí ptalo, proč si na stará kolena přidělává takové starosti, odpověděl: „Moje okolí nechápalo, že je pro mě důležité plnit si své sny a neohlížet se při tom na svůj věk.“ [zdroj: The Guardian]

BÍLÝ TUČŇÁK

Čech našel nový způsob jak opravit zuby bez vrtačky

Zubní lékaři chtějí využívat k léčbě chrupu zubní buňky. Jsou jich desítky typů, přičemž každý má při růstu zubu jinou funkci. Podrobně jsou nově popsány **v atlasu zubních buněk**. Zpracoval *Jan Křivánek* z Lékařské fakulty Masarykovy univerzity. Výsledky publikoval odborný časopis Nature Communications. „Věřím, že naše práce umožní lépe pochopit nejen co se děje při vývoji zubu, ale i podstatu kmenových buněk jako takových, a urychlí vývoj na poli regenerativní medicíny," vysvětlil *Křivánek*, který na projektu pracoval během svého postdoktorského pobytu ve Vídni. Atlas může v budoucnu posloužit k vývoji nových možností léčby kazů či jiných onemocnění chrupu. [zdroj: pozitivni-zpravy.cz]

Na Šumavě etomologové objevili dva vymizelé druhy vzácných brouků

Dva druhy brouků byly na Šumavě pokládány za téměř vymřelé. Jedná se o **trnoštítce horského a tesaříka javorového**, které se podařilo najít v Šumavském národním parku na konci roku 2020.

IKEA MEATBALLS AT HÖME

(SERVES 4)

IKEA

INGREDIENTS – MEATBALLS

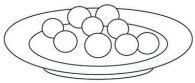
- 500g beef mince
- 250g pork mince
- 1 onion finely chopped
- 1 clove of garlic (crushed or minced)
- 100g breadcrumbs
- 1 egg
- 5 tablespoons of milk (whole milk)
- generous salt and pepper

1

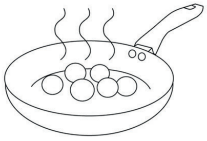
Meatballs: Combine beef and pork mince and mix with your fingers to break up any lumps. Add finely chopped onion, garlic, breadcrumbs, egg and mix. Add milk and season well with salt and pepper.

2

Shape mixture into small, round balls. Place on a clean plate, cover and store in the fridge for 2 hours (this will help them hold their shape whilst cooking).

3

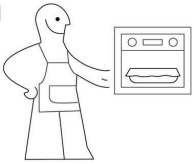

In a frying pan, heat oil on medium heat. When hot, gently add meatballs and brown on all sides.

INGREDIENTS – CREAM SAUCE

- dash of oil
- 40g butter
- 40g plain flour
- 150ml vegetable stock
- 150ml beef stock
- 150ml thick double cream
- 2 teaspoons soy sauce
- 1 teaspoon Dijon mustard

4

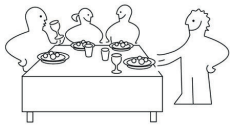
When browned, add to an ovenproof dish and cover. Place in a hot oven (180°C conventional or 160°C fan) and cook for a further 30 minutes.

5

Iconic Swedish cream sauce: Melt 40g of butter in a pan. Whisk in 40g of plain flour and stir for 2 mins. Add 150ml of veg stock and 150ml of beef stock and continue to stir. Add 150ml double cream, 2 tsp of soy sauce and 1 tsp of Dijon mustard. Bring it to simmer and allow sauce to thicken.

6

When ready to eat, serve with your favourite potatoes – either creamy mash or mini new boiled potatoes. Enjoy!

Tesařík javorový byl v oblasti Železné Rudy zaznamenán naposledy v roce 1946 a stav populace trnoštítce byl také tak nízký a také se předpokládalo, že se tedy jedná o vymřelý druh. Oba se vrátily na Šumavu a podle ředitele NP Šumava *Pavla Hubeného* budou zachovávat „hmyzí pestrost pro budoucí generace".

TESAŘÍK JAVOROVÝ

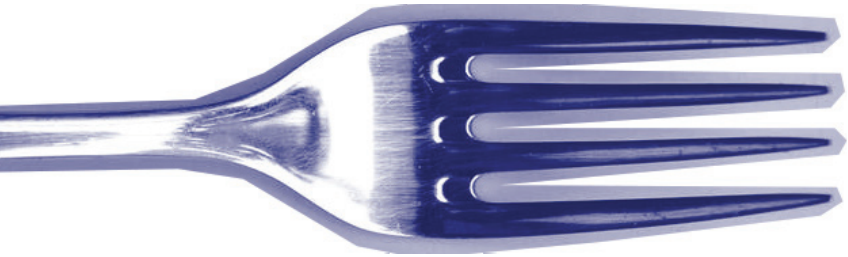
TRNOŠTÍTEC HORSKÝ

A poslední pozitivní zpráva na závěr — Pokud se zhoršilo vaše psychické zdraví (nejen kvůli nedostatku sociálního kontaktu nebo obecně dopadem koronakrize), je zde alternativa. VZP — Všeobecná zdravotní pojišťovna nyní přispívá lidem, kteří mají kvůli epidemii covid-19 psychické potíže, na sezení u psychoterapeuta. Příspěvek může dosahovat částky až sedm tisíc korun. Více informací najdete na stránkách VZP — vzp.cz (v sekci „Klienti VZP")

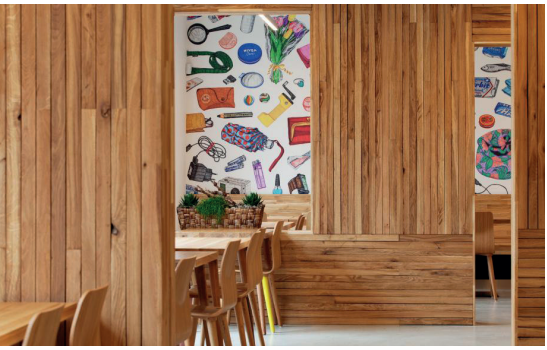
Štěpánka Luhanová

Gastrorubrika

Hledáte nějaké příjemné místo, kde byste se mohli uvolnit, sejít s přáteli, probudit svou kreativní část či jinak příjemně strávit čas? Jestli ano, tak nabídka podniků, kterou vám v tomto čísle přinášíme, je stvořená právě pro vás. Přečtěte si tipy na podniky se zajímavým stylem a dobrou nabídkou.

Tereza Vodvářková

Kavárna Místo

Mám opravdu ráda, když mě kavárna něčím zaujme, ať už je to její styl, nabídka nebo něco jiného. Mezi takové podniky jistě patří kavárna Místo v Dejvicích. Nejenže tu mají výbornou kávu, ale i prostředí je velice odpočinkové, takže je to tu ideální pro relax, fajn pokec s kamarády, rande nebo čas strávený prací. Jedna ze stěn je pomalovaná různými předměty – můžete zkusit, stejně jako já, rozpoznat všechny. Své místo si můžete však najít třeba i v salonku s knihovnou. Sympatické je také, že sem můžete i se psem.

Otevírací doba

Po–So 9:00–21:00

Ne 10:00–18:00

Kde

Bubenečská 12 (kousek od metra Hradčanská)

Cukrárna a kavárna Alchymista

Tato kavárna je sice trochu zapadlá, ale stojí za to ji navštívit, protože si tu připadáte jako v jiném čase. Kavárno-cukrárna je vedena v retro stylu navazujícím na prvorepublikové kavárny a její interiér se jednou za čas obměňuje. Prostředí je velice příjemné, uklidňující a inspirující, a to nejen vnitřní. Ke kavárně totiž patří i malá okouzlující zahrádka ve vnitrobloku, kde jsou stolečky sice poměrně malé a občas tu těžko naleznete místo k sezení (proto doporučuji rezervaci), ale místní atmosféra vám to jistě vynahradí. Navíc tu mají výborné dorty! A pokud nevíte, kam dál, tak hned vedle se nachází Muzeum kávy.

Otevírací doba

Po–Ne 13:00–19:30

Kde

Jana Zajíce 7 (kousek od tramvajové zastávky Sparta)

Tereza Vodvářková

Kde si v Praze odpočinout?

Langhans

Nacházíte se na Václavském náměstí a dostali jste chuť uniknout před ruchem metropole a pochutnat si na dobré kávě? Pak je Langhans kavárna tím správným místem. Jedná se o skrytou kavárnu přímo ve Vodičkově ulici a abyste se k ní dostali, musíte o ní opravdu vědět. Nejjednodušší je projít skrz obchod Foto Škoda a dobrou kávu se skvělou obsluhou máte na dosah. Skvělá lokace se zárukou klidného sezení však není jedinou výhodou této kavárny. Ve své nabídce mají fair trade kávu z pražírny Mamacoffee a výborné zákusky (občas také v bezlepkové a veganské variantě). Kavárna je navíc součástí neziskovky Člověka v tísni, takže svou zálibu v popíjení kávy můžete přeměnit na podporu dobré věci. Za běžné situace se zde konají různé debaty, přednášky anebo promítání filmů. Součástí kavárny je také vnitroblok s příjemnou fontánou, která především v letních měsících navozuje příjemný zenový pocit. Kavárna svou otevírací dobu průběžně aktualizuje a obměňuje, proto je lepší zkontrolovat otevírací dobu ještě předtím, než do ní vyrazíte.

IG @langhanscentrum
zdroj: IG @langhanscentrum, Foursquare

Kus koláče

Dlouho jsem přemýšlela, jaký by měl být další tip na místo, kde si člověk nejvíc odpočine a nabere síly na nadcházející období. Nakonec jsem došla k závěru, že nejlépe by se člověk měl cítit především doma, kde koneckonců trávil poslední dobou podstatnou část týdne. Každý si určitě nějak zpestřuje svůj denní stereotyp a každý to dělá po svém. Někdo zvolí hezký film, někdo sport a někdo dort/dobré jídlo. V mém případě je to ta poslední varianta, proto jsem se rozhodla, že můj tip na oblíbené místo bude pekárna Kus koláče na pražských Vinohradech. Jak už název napovídá, jedná se o pekárnu s výhradně sladkým pečivem a jejich koláče musí ochutnat prostě každý koláčový milovník. Koláče však nejsou jediné, co má pekárna ve své nabídce. Na své si přijdou i milovníci cinnamon rolls, brownies a dalších laskomin. Svůj sladký kousek za cca 55 Kč si zde bohužel nevychutnáte, protože Kus koláče slouží pouze jako prodejna. Můžete si ho však odnést s sebou domů a vychutnat si ho v poklidu třeba u nějakého seriálu. Svou otevírací dobu také stále aktualizují, proto, než se rozhodnete pekárnu navštívit, doporučuji otevírací dobu ověřit na jejich sociálních sítích nebo googlu.

IG @kuskolace
zdroj: IG @kuskolace

Žaneta Rychtová
& Tereza Vodvářková

Ikura Restaurant

Ikura je příjemná, hezká restaurace, trochu zastrčená v jedné smíchovské uličce. Vnitřní prostory jsou velmi pěkně osvětleny a obsluha je velice přátelská a příjemná, hezky se o Vás postará. Doporučuji tuhle restauraci navštívit všem milovníkům asijské kuchyně, kteří by měli chuť na nějaké to vietnamské či thajské jídlo. Ikura má zejména obrovský výběr nejrůznějších sushi, ale rovněž tady najdete širokou škálu nejrůznějších čajů a jiných asijských nápojů. Pokud chcete tip, kupte si předem na Slevomatu jejich voucher na sushi za 149 Kč. A pokud neumíte jíst hůlkami, nemusíte se bát, že vaše jídlo skončí na stole, dostanete jak klasické hůlky, tak i příbor a můžete si vybrat, jak je Vám konzumace příjemnější. V období pandemie Vám rádi dají jídlo s sebou do krabičky.

Otevírací doba

Po–Ne 11:30 – 22:00

Kde

Štefánikova 319/44, Praha 5, 15000

Michael Walter

zdroj: IG @ikurarestaurant

KAM V PRAZE ZA SPORTEM

Pohyb miluju, takže pokud také rádi sportujete nebo chcete začít, určitě pokračujte ve čtení. Níže vám totiž přináším několik míst z Prahy, kam lze vyrazit za sportem – ať už za běháním, jízdou na kole, in-liny nebo jiným pohybem.

1/

Výstaviště Holešovice – víte, kde dřív bývala matějská? Tak kolotočům už odzvonilo a v prostředí holešovického Výstaviště začal vznikat prostor pro procházky i sport. Kromě dětského hřiště se tu totiž nachází různé hrazdy a podobné nástroje na cvičení. A hned vedle je malé, ale velice pěkné parkourové hřiště. Navíc vše se nachází hned vedle Stromovky, kam lze vyrazit za výše zmíněnými typy sportů.

2/

Než jsem se přestěhovala, tak mým nejoblíbenějším místem, kam jsem chodila sportovat, byl Ďáblický a Čimický háj. Celkově běhání v lese je mnohem příjemnější a lepší než běhání někde v ulicích, a často i než v parku. Navíc v Ďáblickém háji se nachází areál zdraví, kde jsou k dispozici hrazdy. Další takové místo je pak na hřišti u hvězdárny Ďáblice.

3/

Třetím místem, které vám mohu doporučit je Gutovka. Areál je stvořený pro všechny věkové kategorie a najdete ho na Praze 10. Nabídkou mnoha druhů aktivit nebudete zklamáni. Nachází se tu venkovní lezecká stěna (hodnocená jako nejtěžší svého druhu v Evropě) nabízející i ferratu či cepínové lezení, čtyři beachvolejbalová hřiště, fotbalové hřiště, betonový skatepark a mnoho dalších věcí. V zimě je lákadlem ledová plocha a v létě pak unikátní vodní svět. Vybavení pro daný typ sportu si zde můžete zapůjčit a případně si zaplatit i jednoho z vyškolených instruktorů.

4/

Posledním místem, o kterém vám povím, je břeh okolo Vltavy – konkrétněji ta část, která se táhne od tenisových kurtů Baník až po bistro Poutník (křižovatka ulic Vltavská, Roztocká a Nábřežní). Trasa je naprosto skvělá pro in-line brusle, ale třeba i kolo, koloběžku nebo běh.

Snad si z naší nabídky míst vyberete, každopádně hýbejte se, choďte ven na vzduch ať už jen na procházky nebo sportovat, je to zdravé pro tělo i vaši psychiku.

Tereza Vodvářková

Cestovatelská rubrika

Tento čas cestování příliš nepřeje, ale my vám přesto přinášíme příběhy z našich cest a nápady na pěkná místa, která mohou být uklidňující, stvořená pro relax, ale také inspirující a nabízející nezapomenutelná dobrodružství. Tentokrát zabrouzdáme trochu i do umělecké sféry – svými básněmi do rubriky přispěla Terka Chladová. Omezení cestování do zahraničí mělo, alespoň za mě, jedno plus – lidé začali více poznávat přírodu a jiné krásy své vlastní země (ať už České republiky nebo Slovenska). Protože i naše krajina má co nabídnout, i u nás je hezky.

Tereza Vodvářková

Po horách Česka a Slovenska

Skoro před třemi roky jsem začala s partou svých přátel novou tradici. Nejen že jezdíme do hor v létě, ale začali jsme jezdit i na jaře. V horách je počasí nevyzpytatelné. I během léta nás potkaly kroupy a sníh, ale co teprve na jaře, kdy je ještě mnohem chladněji a z některých hřebenů a vrcholů sníh ještě ani neslezl…

Toho jsem se však nebála. Před naším prvním jarním puťákem jsem se nechala

nalákat na zimní puťák s přespáním na sněhu (bez stanu) a zvládla jsem to, takže Malá Fatra mě ani se svou předpovědí počasí nemohla zastrašit. Navíc jsem tentokrát měla novou nepromokavou bundu, teplejší spacák a měli jsme s sebou stany. Už odjezd začal zábavně. Odjížděli jsme hned ráno po pálení čarodějnic, bála jsem se, že zaspím, proto jsem večer předem poprosila kamarádku, ať mi ráno zavolá. Nezavolala, ale já nezaspala! Bohužel kamarádka ano. Měla štěstí, že do Žiliny to jezdí poměrně často, takže jsme tam na ni počkali a pak společně pokračovali v cestě pod hory. Malá Fatra je opravdu krásná. Upozorňuji však, že se zde nedá spát jinak než u horských chat nebo v nich (od čehož se odvíjí i cena přespání). Výhodou je, že se člověk má ale kde ohřát, dát si něco teplého k pití a případně usušit věci. Počasí nám totiž úplně nepřálo. Hodně foukalo, při většině výhledů byla mlha a neminul nás ani déšť, kroupy a sníh. Nejdokonalejší byl asi zážitek z přelomu posledních dvou dnů. Večer bylo krásně, večeři jsme si vychutnávali v paprscích zapadajícího slunce. Tentokrát jsme už nespali u horské chaty, protože jsme byli mimo národní park, ale postavili jsme si stany kus od jednoho památníku. Říkali jsme si jak dobře se vyspíme, protože jsme byli mimo hlavní cestu, takže nám nehrozilo buzení lidmi, kteří půjdou brzo ráno na výlet. A ráno nás čekalo překvapení. Už někdy od pěti od rána jsem slyšela, jak okolo nás jezdí auta, řeže motorová pila, tlučou kladiva a podobně. Snažila jsem se spát dál a dělat jakože nic. Když však zazněla siréna, prudce jsem se otočila na kamarádku, která do té chvíle spala vedle mě. I ona na mě vrhala udivený výraz typu

„Co budeme dělat?“ Dalším šokem bylo to, že se nám kouřilo ze spacáků. A ve stanu bylo zvláštní přítmí… Říkaly jsme si, že je venku asi zataženo a prší. Pak se stan začal klepat a… začal z něj opadávat sníh. Chvíli na to k nám vlezl pobavený kamarád s novinkami ze světa venku. Během rána okolo nás vyrostly stánky s gulášem, medovinou, perníčky,… Také přijeli hasiči a vojáci. No sranda to byla. Pro nás i pro Slováky kolem. Všichni na nás byli ale moc milí, povídali si s námi, nechali nás ohřát se u ohně, udělali nám čaj s rumem a jako dárek dali výborné klobásy. Takže všechno dopadlo na výbornou a my získali další nezapomenutelný zážitek.

Další jaro (2020) jsme se vypravili do Rychlebských hor, které se nacházejí na hranici s Polskem. I tyto hory mají své kouzlo, přestože nejsou tak vysoké, takže člověk jde spíš většinu času lesem než někde po hřebeni. Po druhé světové válce odtud však bylo vysídleno velké množství obyvatelstva, a tak tu lze najít opuštěné vesnice a chátrající budovy. Asi o týden později jsem hned jela na další puťák, tentokrát do Chřib. Tato vrchovina nacházející se na Moravě se možná nedá ani nazvat horami. Putování jsme si přesto užili, bylo to zas něco jiného. Během celé doby jsme si vařili jen na ohni a náš jídelníček byl opravdu exkluzivní (od palačinek přes míchaná vajíčka po chlebové placky). Takže i na tento výlet ráda vzpomínám.

A k tomu všemu přidám ještě naše české Krkonoše. Tam jsem tedy nebyla na jaře, ale na podzim 2020. S kamarády jsme se sem rozhodli vyrazit z části kvůli útulnám (turistické příbytky s možností nouzového přespání), které byly pro KRNAP navrženy studenty Fakulty architektury ČVUT. Musím říct, že stavby mají opravdu zajímavý design, který však neruší vzhled krajiny. Vtipné však bylo, že hned několik útulen nemělo dveře. Také byly různě velké, což byla občas komplikace pro náš počet (byli jsme 4), nakonec jsme však každou noc v nějaké spali (jen poslední noc jsme spali ve staré útulně, která zůstala zachována hned vedle té nové, ve které bylo bohužel plno).

Hory pro mě zkrátka znamenají klid, odreagování, dobrodružství, krásné výhledy a plno úžasných zážitků. Je to pro mě jiný svět. Můj svět. I proto vám doporučuju, abyste poznávali naši přírodu a dělali si výlety. Nemusíte hned přespávat venku, stačí někam vyrazit, jít se projít a dívat se okolo sebe.

Kam v Brně

Sice jsem se narodila a nějak tak žiju celý život v Praze, ráda však (kromě jiného) jezdím i do Brna, kde mám příbuzné. Možná se sem také někdy vypravíte kvůli nějaké památce nebo sem už třeba jezdíte za kamarády nebo kulturními akcemi. Brno má totiž co nabídnout!

Já bych vám však ráda pověděla o několika podnicích, které podle mě stojí za to v tomto městě navštívit. Jistě jich je víc, ale já zmíním tyto:

1. Komár kafe – moje oblíbená kavárna! Pan majitel Komárek začínal s pouhým okénkem na zastávce tramvají, ale dařilo se mu a brzo si pořídil skutečnou kavárnu. Začal pracovat s šikovnou Lenkou, která peče a tvoří výborné dorty. I kávu tu mají opravdu dobrou a skutečně o ní něco vědí, takže pokud vás

bude něco zajímat, nebojte se zeptat.

2. Utopia – čajovna, herna, bar… Toto místo by se dalo označit mnoha názvy. Prostor je opravdu obsáhlý (bývalé kino) a z větší části v podzemí. Můžete si tu dát vodní dýmku a nějaký koktejl nebo si zahrát kulečník. Mají tu dokonce i snooker (hlavně proto jsem začala toto místo navštěvovat) a karambol. A to není vše! Více však už objevte při své návštěvě.

3. Slast – další exkluzivní místo nacházející se v brněnském podzemí. Můžete si tu také dát vodní dýmku a nějaký koktejl a zažít tu pravou slast obklopeni uměním. Každou místnost dostal na starosti jiný umělec, aby ji vyladil podle svého. A pokud vás nějaký kousek umění opravdu zaujme, můžete si ho zde koupit a odnést domů!

4. V posledním bodě vám ještě přináším typ na čtyři podniky, kde jsem však ještě nebyla. Rozhodně tam mám ale v plánu někdy zajít, protože mi to bylo doporučeno jak lidmi, kteří v Brně byli jen na návštěvě, tak lidmi, kteří tu žijí. Jedná se o Super panda circus (krásný bar plný příběhů), Bar který neexistuje (nebojte, adresu mají na stránkách) a 4pokoje (opět bar se zajímavou atmosférou).

Ať už se do Brna vypravíte kvůli čemukoliv, pořádně si to tam užijte!

Krásné zákoutí v Praze – jezírko se dvěma názvy

Praha má jistě mnoho kouzelných zákoutí, většinou se však jedná o tajemné uličky, zajímavé kavárny, bary a podobně. Lze však najít i velice pěkná místa v přírodě. Takové je například právě Prokopské jezírko nazývané taktéž Hlubočepské. Vzniklo v roce 1905 ve vytěženém lomu na vápenec. Přijít k němu můžete po naučné stezce Řeporyje – Hlubočepy. Lidé se tu občas koupají, ale jezírko rozhodně stojí za to navštívit i bez tohoto záměru. I díky lokaci je jezírko možné spatřit v několika českých filmech a pořadech.

Tereza Vodvářková

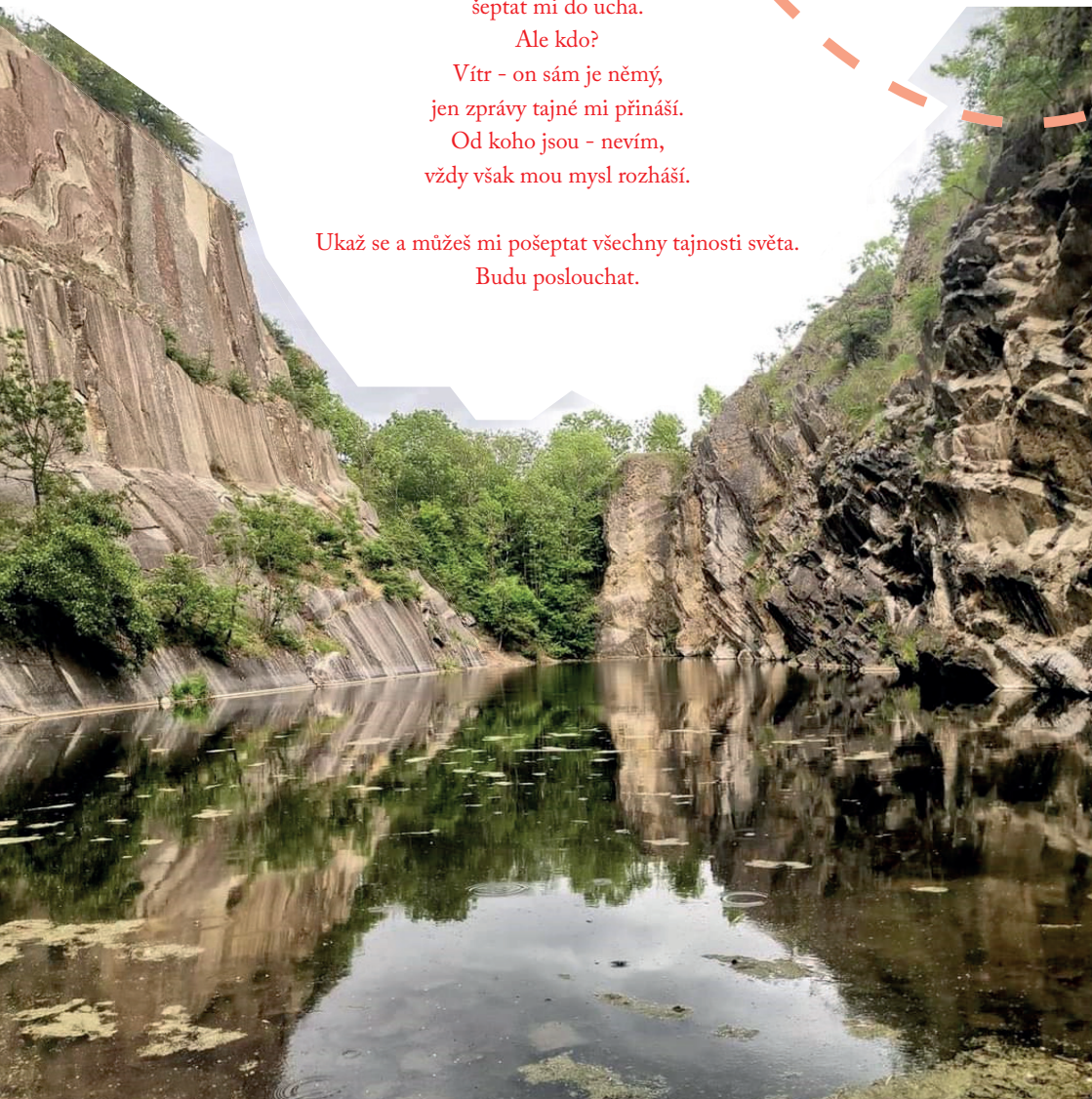
Motto: *Mým mottem v životě není nějaký citát, ale jednoduché pravidlo ničeho nelitovat. Ano, jsou věci, které mě třeba mrzí, ale ze všeho si snažím něco vzít a žít tak, abych nechtěla nic z toho, co můžu ovlivnit, změnit.*

Slunce zapadá za obzor,
přichází stíny,
povrch planety zemské
najednou zdá se býti jiný.
Siluety zbylých mračen
obklíčí, uzamknou a ochrání.
Vlaštovčí melodie vrací se blíž,
tak jasně je slyšet její volání.
Nikde se nic nepohne,
vše se na chvilku zastavilo.
Jen šum potoka a třepetání listí.
Očím, mysli, nám všem se nesmírně ulevilo.
Je bezvětří.

básně: Tereza Chladová

Vysoké smrky nad hlavou mám,
jsou spolu samy tak,
jako i já jsem sama, ty sám.
Chrání mě před sluncem,
zakrývají holá záda.
Pouze pár paprsků skrz větve
nenápadně se vkrádá.
Vyhřátý mech, tráva suchá.
Něžnosti a dlouhé verše chce šeptat -
šeptat mi do ucha.
Ale kdo?
Vítr - on sám je němý,
jen zprávy tajné mi přináší.
Od koho jsou - nevím,
vždy však mou mysl rozháší.

Ukaž se a můžeš mi pošeptat všechny tajnosti světa.
Budu poslouchat.

RADY

Jak na depku?

V době koronavirové a v izolaci našich pokojů je velmi jednoduché podlehnout chmurné náladě, která se mnohdy překlopí do deprese. Než ovšem pokročíme k tipům, jak proti tomuto duševnímu neduhu bojovat, je potřeba si ho definovat. Proč? Ne vždy bývá špatná nálada příznakem deprese. Celkem často se stává, že necítíte smutek ani sklíčenost a depresi stejně máte. Může se projevovat v podobě podrážděnosti, apatie nebo toho, že vás najednou nic nebaví, ani vaše koníčky. Mnohdy se objeví z ničeho nic a zcela bezdůvodně, někdy se objeví kvůli hormonům, a někdy se projeví třeba kvůli úmrtí blízkého člověka nebo zlomení srdce.

Nyní, když máme neduh definován, přejdeme k tipům.

1) Popovídejte si o tom, co vás trápí

Je velmi těžké se v depresi přesvědčit, abyste se s problémem někomu svěřili. Máte pocit, že budete druhého člověka svými problémy zatěžovat a že vlastně o vás člověk nemá vůbec zájem. Není to tak. Je to jen sebeklam. Sami jste přeci ochotní svému nejlepšímu kamarádovi či kamarádce nastavit rameno, aby se vyplakal či vyplakala, a taky jste vždy připraveni si je vyslechnout. Oni k vám přistupují stejně. Popovídejte si s nimi, a pokud se nechcete svěřovat se svým problémem, poprosťe je, aby vás rozptýlili dávkou memes nebo svými životními trapasy.

2) Projděte se v lese nebo parku

Příroda konejší zrak a nervy, a to ani nemluvě o tom, že se nadýcháte čerstvého vzduchu. Nejdůležitější je ovšem samotný pohyb. Tělo ho vítá jako záchranu, a díky tomu může začít tvořit potřebné hormony, které vám následně pozvednou náladu.

3) Zkuste meditaci nebo si pusťte relaxační hudbu

Meditace vám pomůže dostat z hlavy veškeré myšlenky. Aspoň na chvíli pak pocítíte klid na duši. Relaxační hudba k tomu také dopomáhá, zvláště když máte i problémy se spánkem. Na YouTubu naleznete hodně desetihodinových zklidňujících písní, tibetských misek nebo deště. Nechte si něco z toho puštěné přes noc a klidný spánek je vám garantován.

4) Pomozte někomu

Občas, když se nám zdá, že je náš problém neřešitelný a že se v depresi budeme utápět do konce našich dnů, je lepší se přepnout na problémy někoho jiného. Nemyslím to tak, že vaše problémy za nic nestojí. Ne. Jak jsem již zmínila, deprese nemusí mít příčinu, ale přitom je to stále deprese, duševní nemoc, ale ve chvíli, kdy třeba pomáháte své babičce nebo dědečkovi nebo se přihlásíte jako dobrovolník do útulku, můžete se na chvíli od svých problémů a nálady distancovat. Koneckonců, není nic příjemnějšího než pocit zadostiučinění, že jste někomu pomohli, a o to víc je vítanější, když se na vás starý člověk upřímně usměje nebo když se k vám přitulí pes či kočka v útulku. A kdo ví, třeba při pomoci druhým naleznete odpovědi na otázky, které se vám před tím zdály nevyřešitelné.

5) Podívejte se na komedii, zahrajte si s přáteli deskovku

Jsou to dvě zcela různé aktivity, ale mají stejný základ – budete se smát. Někdo by mohl namítnout, že by do smání se nebo úsměvu musel nutit, ale jakmile začnete často zvedat koutky úst, tělo na to reaguje, a ihned vás zavalí přívalem hormonů. Nakonec to dopadne tak, že se vám na rtech rozprostře upřímný úsměv a vy se od srdce zasmějete.

An Ardes

Protahováním ku zdraví – psychickému i fyzickému

Dlouhé hodiny u počítače, sezení na nesprávné židli, únava očí a snaha oddělit osobní život od toho pracovního či studentského. Myslím, že tenhle pocit provázel během lockdownu každého, a není proto divu, že jsme začali hledat nástroje, jak si tento čas alespoň trochu zpříjemnit a ozvláštnit. Někdo se začal otužovat, někdo cvičit doma a někdo naopak nedělal vůbec nic. Nějaký psychice prospěšný návyk se zkrátka snažili najít všichni, a těm šťastlivějším se dokonce podařil udržet. Myslím ale, že stojí za to si osvědčené tipy na zlepšení novoročních dní připomenout. Přeci jen nevíme, co nás letos čeká…

Návodů na to, jak by se člověk měl hodit do pohody, najdete na internetu mraky – meditace, dechová cvičení, knížky... No jo, jenže jak se hodit do pohody hned ráno, když vstáváme s pocitem, že na židli prosedíme dalších „x" hodin, těšit se můžete maximálně tak na další díl seriálu na Netflixu a pohyb bude minimální? Moje rada zní, protáhněte se! A nemusí jít za každou cenu o plnohodnotnou jógu. Stačí si denně vymezit alespoň 30 minut sám pro sebe a na vaší psychice se to pozitivně podepíše, uvidíte. A jak na takové protažení doma?

Na začátku je důležité si říct, že jakékoliv cvičení by se mělo vykonávat pod dozorem odborníka a pokud máte tu možnost, vyplatí se investovat do fyzioterapeuta, který vám poradí a sestaví protahovací cviky na míru. Jen tak totiž budete mít jistotu, že svému tělu prospíváte a neškodíte.

Pokud se rozhodnete pro protahovací cviky bez dozoru odborníka a hledáte pouze tipy na to, jak své protahování ozvláštnit, doporučuji YTB kanál Still On The Way. Jedná se o české jóga lekce s cvičitelkou, která má velmi příjemný hlas, což je třeba pro mě velmi důležité. Lekce jsou navíc uzpůsobeny podle úrovní a specializací. Pokud vás například bolí záda nebo krční páteř, v jejích video seznamech si určitě vyberete.

Já osobně si žádný den bez svého protahování na jógamatce nedokážu představit. Svůj rituál začínám tak, že si zapálím svíčku nebo ztlumím záření lampy a poslouchám audioknihy, nebo podcasty. U protahování se totiž nezpotíte a jediné, co musíte hlídat, je váš dech. Protažení je sice drobná aktivita, ale efekt na náladu má obrovský.

Žaneta Rychtová

Pokud mi něco zaručeně zvedne náladu, není to jedna nebo dvě písničky, ale rovnou celý můj Spotify playlist s názvem Mood boost. To jsem pak schopná protancovat před zrcadlem třeba hodinu v kuse, v hlavě si vytvářet fenomenální a fiktivní scénáře klipů, a vnímat čas jako relativní. Co hodnotím na této podivné „úchylce" velmi pozitivně, je fakt, že kdybych čistě teoreticky pravidelně cvičila, tak cardio už rozhodně řešit nemusím.

Bez návodu

Od chvíle, kdy se narodíme, až po naši smrt, se řídíme svým podvědomím. Tím, co nás naučili rodiče, učitelé a co sám život. Ale co se stane, když stojíme na rozcestí před něčím, co nás nikdo nenaučil a je to pro nás nové? Nemáme žádný návod, jak se v těchto situacích zachovat, a tak se prostě rozhodneme pro to, co nám přijde nejlepší. Rozhodneme se srdcem, anebo hlavou. Ale co se stane, když je naše rozhodnutí špatné? Co když nás naše rozhodnutí dovedou do slepé uličky, ze které, jak se zdá, není úniku nebo se bojíme uniknout, protože se dostaneme do ještě horší uličky? Možná, že právě teď se někdo z vás v takové uličce nachází a neví, co dál. Pár studentů a absolventů z naší školy už z této uličky našli cestu a rozhodli se s námi o své příběhy podělit. Velice si toho vážím, proto jsem se rozhodla každý jeden příběh vydat v rubrice, kterou jsem nazvala *Bez návodu*. Doufám, že přečtením jejich příběhů, získáte sílu najít cestu ven.

Tessa Black

Song: *Miracle – KT Tunstall*
Motto: *Věci nejsou nikdy špatné. Záleží jen na způsobu jak o nich přemýšlíš.*

1 První příběh

Už na začátku života, jsem se musela potýkat s tím, že jsem se narodila do drogově závislé rodiny a několik mých sourozenců, včetně mě, šlo do dětského domova. Někoho si adoptovali, někdo z nás tam zůstal celý život. Následkem toho byl velmi problémový život, který mě táhnul nejel k drogám, ale také k celkové prokrastinaci a nicnedělání se svým životem. Skončilo to tak, že jsem byla nějakou dobu velmi závislá na drogách, dělala jsem špatné věci, a hlavně jsem ubližovala lidem kolem mě, a to i těm nejbližším. Bohužel, když už člověk je v takové fázi života, horko těžko si uvědomí, že dělá něco špatně nebo že by dokonce mohl skončit špatně. Tudíž tato fáze mého života trvala trošku déle, než měla, a následky jsem nesla přes 5 let v podobě tahanice se zákonem. Když jsem dokázala přestat, poznala jsem, tehdy svého nového, přítele, na kterého jsem se citově i psychicky upnula. Asi kvůli tomu, co jsem měla za sebou. Přítel byl o 5 let starší a já jsem k němu velmi vzhlížela, došlo mi až velmi pozdě, že chodím s agresivním psychopatem. Tehdy začala další fáze mého života, kdy jsem nebyla schopná se z rukou přítele dostat. Snad jsem ani nechtěla, a každý pokus odejít končil katastrofou a ublížením na zdraví.

Takto to trvalo pár let, než jsem se rozhodla, že odejdu pracovat do ciziny (protože jak jinak ze všeho utéct a začít znovu) …

S kamarádkou jsme se dohodly že odcestujeme na půl roku až rok, a že potom uvidíme, co dál. Byly jsme tehdy hodně naivní a obešly jsme rodiny jen proto, abychom mohly odjet. Až zpětně nám došlo, co to bylo za životní pr*ser. Po příjezdu do ciziny nás vyzvedl cizí chlap a odvezl několik kilometrů daleko od místa, kde jsme měly být. Vyhodil nás na baráku, co by na vás působil naprosto v pořádku. Ale uvnitř to bylo hotové peklo, bordel, smrad, kočičí ho*na na zemi, a to ani nezdůrazňuji zbylé slečny na baráku, které byly zamknuté na tisíc západů.

Ráda bych přeskočila celý prostředek, už jen proto, že to není nic příjemného, a lidé s lidmi zacházejí tak, jak mají dovoleno. Proto bych ráda uvedla jen to, že utéct z cizí země, bez peněz a kamarádkou, která se ze všeho nakonec zhroutila, je ten nejtěžší úkol na světě. Jeden musí být silnější a udržovat zdravý chod mysli, aby nenastal nějaký zkrat. Když jsme konečně po hodinách a hodinách chůze došly na nádraží, které jsme našly, zjistila jsem, že jsme přes 80 km daleko od místa, kam potřebujeme, a že nemám ani na taxi, ani na vlak, na nic. Tehdy jsem se zhroutila i já, sedla si tam na zem a brečela jak želva, nevěděla jsem, co mám dělat, a nechcete volat domů, říct, co se stalo a ještě slyšet strach v hlase svojí rodiny. Ale nezbývalo mi nic jiného, než zavolat a poprosit o finanční pomoc, té se mi dostalo, a dokonce jsme se ještě tu noc dostaly do autobusu směrem domů. Ale peklo neskončilo ani v ČR, kde nám neustále někdo volal a vyhrožoval nám, že si nás najde.

Šly jsme tedy na kriminálku, kde se nám vysmáli do obličeje, de facto s tím, že si vymýšlíme a že jsem jen pomatené holky. Na danou osobu, která nám nalhala, že

budeme pracovat a že je vše ok, mám kontakt dodnes, ale nic s ním nedělám, už jen z pocitu sebezáchovy. Chtěla jsem tím říct, že si lidé vůbec neuvědomují, jak blízko je nám zlo a jak rychle nás může pohltit a nemusí nás pustit. Samozřejmě, když jsem se vrátila, přehodnotila jsem celý svůj život, rozešla jsem se s tím agresorem, našla si nový byt, ukončila pracovní poměr a šla jsem na vysokou školu. Od tý doby mám úplně jiný život, strašně šťastný a spokojený. Dokážu si velmi dobře promyslet, s kým se budu, a chci, bavit. Co chci a nechci dělat a rozhodně neměním své zásady, hodnoty a priority. Kvůli tomu, že lidé si to mění dle potřeb a okolí, to končí většinou tak, že dotyčný je de facto lehce manipulovatelný. Já toto už nikdy nedopustím, ale zároveň nikdy nebudu litovat toho, co jsem udělala a co se mi stalo, protože mi to dalo do života potřebný názory, a především důvody proč, a kvůli čemu, to dělám. Myslím, že to nejdůležitější v životě je vědět, kam člověk patří, co ho baví a co by chtěl dělat, toho je potřeba se držet, a i když budou vždy různé překážky, nebát se jich.

Já až díky vysoké škole pochopila, jak moc je důležité mít kolem sebe lidi se stejnými zájmy, to je to, co vás pak pohání dál, ať už si to uvědomujete, nebo ne. S kým jste, tací jste.

2 Druhý příběh

Môj príbeh začal dávno pred tým než som ho spoznala. Začal, keď som asi pred 7 rokmi končila strednú školu. Spoznala som vtedy iného. Nikto mi dovtedy neimponoval toľkým dôvtipom tak ako on. Začalo to jednou opitou pusou, keď sme raz pili za Tescom. Kto by čakal, že pri jednej bezvýznamnej puse sa pre mňa zastaví celý vesmír. Dlho sme si písali a dokým sme spolu začali chodiť odišiel pracovať do zahraničia. Doteraz sa pamätám ako ma žiadal, že ho mám držať, kričať alebo prosiť aby zostal. Nejako som cítila, že musí ísť. Neprestala som na neho myslieť ani na jediný deň. Prvý krát som sa opýtala sama seba, čo to je láska. Zahraničie ho zmenilo, ale keď bol raz za pol rok doma, bol vždy so mnou. Vždy to bolo len o nás dvoch a realita nás dostihla vždy až ráno... Ako roky plynuli, hľadala som si na svete aj ja svoje miesto. Žila som na Cypre, kde som mala spolubývajúcu s psychickou diagnózou. Také veci ti ale človek nepovie hneď, a zistíš to až vtedy keď ťa odpočúva za dverami a povie ti, že s tebou nemôže byť v jednej miestnosti lebo jej nejaký hlas hovorí, aby ťa zabila. A je úplne jedno, že jej rodičov poznáš odmalička, lebo toto ti fakt odpáli dekel. Žila som aj chvíľu v BA, kde som pracovala v nočnom klube ako barmanka. Vidieť polonahé baby tancovať na bare je niečo s čím sa v CV asi nepriznáš, ale veští to

dobrodružstvo. A keď vidíš polonahého striptéra, tak sa fakt nezmôžeš ani na slovo, lebo tehličky. No v Ba som našla kamošku na dno fľaše, s ktorou sme prišli spolu o strechu nad hlavou a spolu sme sa z toho ťahali. Spolu to ťaháme aj dodnes, aj keď, ona už s dvomi deťmi. Takto to trvalo niekoľko rokov, kým sme s pánom dokonalým spolu začali chodiť oficiálne. Hovorí sa, že človeka poznáš až s ním začneš bývať. Prvý polrok bolo všetko super, dokým mi nespadli ružové okuliare. Vrátila som sa skôr z práce a on zaspal pri otvorenom notebooku. Skoro som odpadla, keď som mu našla na otvorenej obrazovke sexchaty... Ľutujem len, že som sa s ním nerozišla hneď. Po prvej hádke sme sa začali hádať stále. A tu prišiel ten kameň úrazu. Pravdupovediac som neverila jeho mame príhody, ako ju jej bývalý (pána D otec) bil... Tomu nechceš uveriť kým tie gény nezažiješ na vlastnej koži. Začalo to "nevinným" vyhrážaním s nožom... No a? Pokračovalo psychickým týraním a nakoniec... tyran má žalúdok na to ublížiť fyzicky. V tej dobe som klamala samú seba. Klamala som okoliu, že som spadla keď som bola opitá aby som nemusela priznať, že mi lakeť vykĺbil človek ktorého nadovšetko milujem. Veď takto to je správne nie? Miluješ so všetkým... aj s chybami... človeka takého aký sa narodil. Sexchaty neprestali, bitky a nadávky tiež nie. Stratila som všetko, čo tvorilo moju osobnosť mnou. To obdobie pokladám za najhoršie v mojom živote, aj keď som už pred tým bola na hlbšom dne. Niekedy v tej dobe mi zomrel milovaný člen rodiny, môj dedko. A jemu to bolo jedno... Z toho žiaľu som začala cítiť bolesť v podbrušku a vedela, že niečo nie je v poriadku. Keď vám lekár volá osobne s výsledkami testov viete, že sa dačo dosralo ako keď hovno vletí do vetráku. Mutácie buniek. Ok, čo to sakra je. Vraj musím podstúpiť určitý zákrok, kedy mi vyrežú kus živého tkaniva z maternice... Ok , biopsia, zachovaj pokoj .... Keď sa darí, tak sa darí. Ten môj ma nechcel odviezť ani do nemocnice. Nechcela som ho stratiť. Veď... napriek všetkému bol to jediné, čo ma držalo nad vodou. Nakoniec som biopsiu odmietla a vzala si poučenie od lekára, že teraz som na vlastnú päsť. Stala som sa vegetariánkou a odmietla všetku chémiu v živote. O pol roka, keď som prišla na testy ... bola som čistá. Zmena myslenia ma viedla aby som presvedčila svojho tyrana, aby sme začali odznova. V inej krajine a s čistým štítom. Presťahovali sme sa spolu do Holandska. Fyzické násilie prestalo... ale stratila sa aj iskra. Po roku spolunažívania, to už nešlo ďalej. Bola som zaseknutá v čase a ani jeden z nás nebol šťastní. Rozhodli sme sa, že si dáme trochu voľnosti. Dovtedy mi sledoval aj polohu na telefóne. Pustil ma von na party so svojou kamarátkou, nie mojou, jeho. Keď som sa vrátila, dostala som otázku na ktorú nikdy nezabudnem a ktorá zmenila môj osud. Opýtal sa, či mu dám ovoňať vagínu aby vedel, že som s nikým nejebala. Neverila som vlastným očiam ani ušiam. Vtedy mi prebleslo hlavou, že toto je definitívny koniec. Rozišla som sa s ním... Po posledných zúfalých návrhoch, či si s ním nespravím dieťa a nevezmeme sa ma vyhodil z domu. To bolo posledný krát , kedy mi ublížil. Mesiac som prespávala u jediných kamarátov, čo som mala ja a nie on, na gauči. Keďže som ich nechcela dlhšie zaťažovať našla som si izbu u iných Slovákov v meste. Bol to pár a mali iba jedného staršieho spolubývajúceho. Na moje nešťastie ma dievča po týždni začala obviňovať, že spávam s jej priateľom. Neviem prečo vtedy, a neviem ani prečo

pri mne, ho to jej priateľa naštvalo natoľko, že sa jej priznal, že ju podvádza už dlho, ale nie so mnou. Na mňa už toho bolo fakt veľa, tak som sa na jej žiadosť do pár dní vysťahovala a odišla. Nemala som zasa kam ísť, ale tentoraz som nemala nikoho kto by mi pomohol. V agentúre, kde som pracovala majú k dispozícií domčeky, ale nikdy neviete ku komu sa dostanete. V agentúre ma, ale dostal na starosť nový coordinator. Osudové momenty sú asi osudové v tom, že nikdy neviete, že prídu a neviete im v tom ani zabrániť. Keďže nebolo nikde voľné miesto vzal si ma do svojho apartmá, ktoré zdieľal so svojím najlepším kamarátom z detstva a jeho priateľkou (dnes už sú svoji a majú bábo). Bola som tam týždе. Osudný týždeň.... kedy sme sa ani len nepobozkali... maximálne sme si podali ruky. Keď som sa rozišla s pánom dokonalým naivne som si myslela, že za život je iba jediná láska. Aké patetické. Myslela som si, že ak si niekoho po ňom nájdem bude to viac kamarát ako partner. Nuž a tu sa stala chyba v systéme, ktorá nemala nikdy nastať. Budeme mu hovoriť pán K. Týždeň bez dotykov spôsobil, že sme si uvedomili, že to nebola náhoda, že sme sa stretli. Trvalo síce ešte pár mesiacov , kým nám došlo, že k sebe cítime niečo viac. Medzi tým som si našla svoje vlastné bývanie(garzónku) a upratala si v živote. Keď po tých pár mesiacoch prišiel do môjho života bola som pripravená. Ale človek mieni, život mení. Nebol pripravený on. Zažili sme si polrok plný lásky, kým mi došlo, že ma podvádza na každom kroku a vedia o tom všetci okolo mňa. Najprv sa to snažil zatĺkať a potom priznal pravdu. Skončili sme spolu v momente, kedy som si spomenula na bývalého a uvedomila si, že on sa nezmení, tak isto ako ani ten pred tým. Napriek všetkému som s ním zažila najkrajšie chvíle svojho života, ktoré by mi záviděl aj najlepší romantický film. Za to mu budem navždy vďačná. Aj za to, že popri tom som mala možnosť nájsť si ďaleko od domova druhú rodinu a konečne pochopiť, čo je to láska. Doviedlo ma to k odchodu zo zahraničia počas pandémie. Užila som si štátnu karanténu a podala prihlášku na VŠ, ktorá má zmeniť môj ešte o čosi viac. Ak by sa čo i len jediná vec stala inak, nedoviedlo by ma to do bodu kde som teraz a kde som šťastná. Čuduj sa svete aj pán K si niekoho našiel a pravdepodobne pri nej seká dobrotu.

Ne nadarmo se o Češích říká, že jsou smějící se hyeny. Smějeme se totiž všemu, všem a nejlépe přímo „do ksichtu". České vládě, koronaviru, ale i sobě navzájem. A že na tom stojí mnoho humoristických a parodujících internetových stránek opravdu není náhoda. V této nové rubrice si představíme některé z nich. A začneme pěkně zostra – instagramovým profilem s příhodným názvem *@cesi_na_internetu.*

Co stojí za úspěchem tohoto satirického účtu, který přitáhl pozornost bezmála 50 tisíc lidí?

„Nápad se zrodil, když jsem začal studovat sociologii a na internetu jsem potkal spoustu lidí s radikálně jiným pohledem na svět, než diktují ideály humanity nebo základní pravidla logiky," říká Matěj Tikal, který profil spravuje.

„Původně jsme byli dva, teď jsem na to sám," prozradil redakci Povstalce.
Matěj Tikal se Čechům na internetu věnuje už dva roky a 80 % vtipných komentářů a dalších bizarností mu posílají sami sledující. Žádný laskavý humor však nečekejte; celý profil je jen odrazem toho, co na sociálních sítích skutečně najdete.

„Jde o šíření povědomí o tom, že lidé, kteří jsou svým uvažováním nějakým způsobem odlišní, existují, a že svět českého internetu má mnoho podob," dodává Matěj.

Pokud v této nelehké době trpíte nudou, smutkem nebo dokonce depresemi, tato stránka je přesně pro vás. Rozesměje vás totiž, ať už budete chtít, nebo ne.

Alice Maar

cesi_na_internetu

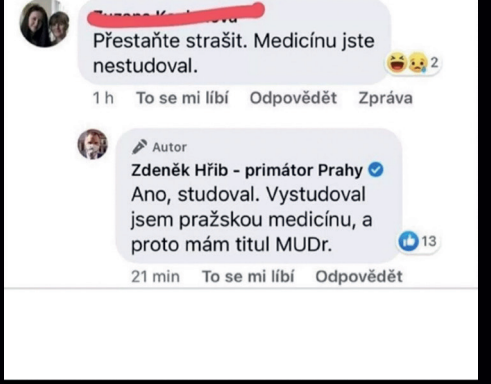
Syčí stroj

690 Kč

Uvedeno před 3 dny v Plzeň, Plzeňský kraj

Pošlete prodejci zprávu

cesi_na_internetu

9,494 likes

cesi_na_internetu Rekt😅. @zdenek.hrib #češinainternetu

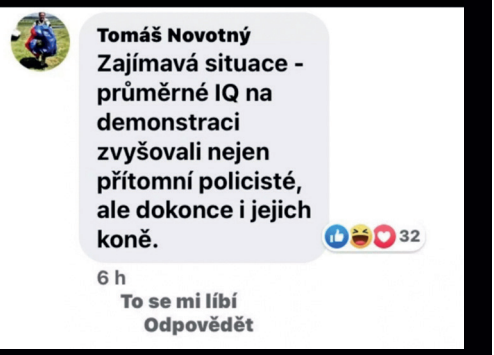
cesi_na_internetu

FETUJEME S VÍTKEM #12 OPIUM

Vítkův Cestopiss · 12 tis. zhlédnutí · před 2 dny

cesi_na_internetu

cesi_na_internetu

6,168 likes

cesi_na_internetu rip #češinainternetu

Recenze

Jedna z nejtěžších árií

Každému z nás je známo jméno Wolfganga Amadea Mozarta. Proslavil se nespočetným množstvím skladeb, ale také oper. Jedna z nich se jmenuje Kouzelná flétna. Zrovna tato opera vás pohltí svým kouzelným světem, zednářskou symbolikou (která se projevuje dokonce i v hudbě samotné!), ale především hlasy jednotlivých operních pěvců.

Příběh Kouzelné flétny se točí kolem prince Tamina, který je Královnou noci pověřen zachránit její dceru Paminu ze zajetí kouzelníka Sarastra. Na cestě mu pomáhá komická postava – ptáčník Papageno, takže díky němu nehrozí, že byste se u zpívané němčiny měli, nedej Bože, unudit k smrti. Kouzelná flétna se ovšem proslavila svou árií, kterou zpívá Královna noci své dceři a ve které jí nařizuje, aby Sarastra zabila. Zde se nám odhaluje nejen hlavní antagonista příběhu, ale také jedna z nejtěžších árií. Divákům při poslechu nezbývá nic jiného než si dávat pozor na čelist, aby jim nespadla až na zem.

Koho by zajímalo, jakou roli má v příběhu kouzelná flétna, proč vlastně Sarastro není „ten špatný“, nebo si jen užít výstřelky Papagena, celou operu Kouzelná flétna můžete najít i na stránkách YouTube. Najdete zde taky i samotnou árii Královny noci (doporučuji v podání Diany Damrau na kanále Royal Opera House).

An Ardes

Muž na laně
(2015)

Film natočený podle skutečné události vypráví příběh Phillipa Petita, který byl pouličním provazochodcem. Celý život hledal místa, kam by si natáhl svoje lano a ukázal lidem show, na kterou nezapomenou. Jednou ho však osvítil nápad – své lano napne mezi budovy, které měly sto pater, byly vysoké přibližně 417 metrů a vzdálené od sebe přes 40 metrů. Jednalo se o budovy Světového obchodního centra, tedy Dvojčata. Samozřejmě nezapomínám podotknout, že to bylo nelegální. Do akce byla zapojená spousta lidí a Phillip v den D opravdu po laně přešel, a nejen jednou. Celkem na laně strávil 45 minut času, kdy chodil sem a tam, jelikož v obou věžích na něj již čekala policie. Úžasný životopisný film, který poukazuje na to, že pokud máte nějaký sen, měli byste si za ním jít, ať to stojí, co to stojí. Zajímavost, co nebyla ve filmu – Phillip po tomto kousku dostal doživotní vstupenku na střechu Dvojčat, mohl tam jít, kdykoliv se mu zachtělo.

Tessa Black

5/5

Divočina
kniha i film

kniha 4/5

film 2,5/5

Kdo by neznal autobiografický příběh Divočina, tak dílo vypráví o ženě jménem Cheryl Strayed (autorka), která se rozhodla po všem, co se jí v životě stalo, pro nový start. Rozhodla se za svým dosavadním životem udělat tlustou čáru a dokázat nejen okolí, ale hlavně sama sobě, že dokáže pevně stát na vlastních nohách. Příběh Cheryl je poměrně silný, nikdo jí nevěřil, ale ona bez jakékoliv zkušenosti s divokou přírodou prošla vysokohorskou trasu Pacifik Crest Trail. Proč však knize i filmu dávám míň bodů je proto, že mi přišlo, že z Cheryl dělají občas až moc hloupou… Možná je můj pohled zkreslený tím, že zkušenosti s horskou turistikou mám, ale stejně mi to přišlo přehnané. Filmu pak dávám ještě míň bodů hlavně proto, že se knize nevyrovná. Až když jsem si přečetla knihu, pochopila jsem spoustu momentů z filmu, které v něm bohužel nejsou vysvětlené.

Tereza Vodvářková

Rozhovor se studentem

Martin Hložek

Jednou z nových tváří na VŠKK je Martin Hložek, známý také pod pseudonymem Projekt Creep. Martin je youtuber s více než 300 tisíci odběrateli. Svoji cestu započal již jako velmi mladý a jeho tvorba se průběhem času, stejně jako on, měnila. Dnes na jeho YouTube channelu najdete především krátké filmy, které si sám píše i točí, dále disstracky, vlogy a různá další velmi zajímavá videa. Ve videích se objevuje i Creepova rodina, přátelé a partnerka Diviška, kterou znáte z minulého rozhovoru. Říkají si Creep Crew a Želví rodina, protože hlavním symbolem Creepa je želva. A taky fakt hustý dlouhý háro. Jestli někdy po chodbách naší školy uvidíte jít Ježíše, tak to je on.

Vzpomeneš si na chvíli, kdy tě poprvé napadlo točit na YouTube? Co byl ten první impuls?

Odjakživa jsem byl dítko prahnoucí po pozornosti. Hlavou mi vrtalo, kterak pobavit za nejkratší časový interval co nejvíce lidí. A po zhlédnutí pár dílů Minecrafákových „Dinosauři a magie" a Mentových „Pasti na blbečky" jsem měl úplně jasno.

Proč želva?

Proč ne? :D A taky protože v době, kdy jsem s tvorbou začínal, musel mít každý tvůrce svůj originální pozdrav. Pokud tak neučinil, byl (vlivem velmi malého počtu youtuberů v té době) označen za „kopíráka". A tak jsem si na začátku jednoho z mých raných natáčení vzpomněl na postavičku ze série ASDF MOVIE jménem „Mine Turtle". Zároveň je fajn mít svůj symbol. Želva byla ideální.

Měl jsi někdy chvíli, kdy jsi fakt neměl nápady nebo tě to tak nebavilo, že jsi chtěl s natáčením skončit?

Nope, nikdy. Jsou fáze, kdy nápady nechodí, ale na takové chvíle jsme připraveni koncepty, na které stačí dobrá nálada a parta kamarádů. Pak jsou tu chvíle, kdy chodí nápadů spousta, takže mám ve finále napsané i nějaké ty scénáře do zásoby.

Máš nějaký vysněný cíl, kterého bys skrz YouTube chtěl dosáhnout?

Můj cíl byl dosáhnout 100k odběratelů. Což se nějakým záhadným způsobem podařilo, takže teď je pro mě nejdůležitější dál prosperovat, rozvíjet se a bavit lidi.

Jak situace s covid-19 ovlivnila tebe a tvoji tvorbu?

Veškerá produkce se výrazně zkomplikovala, ale je třeba se zvládnout přizpůsobit. Není sice tolik příležitostí, ale ty si musí umět člověk vytvořit sám.

Jaká je tvoje cílová skupina?

Všichni.

Kolik peněz jsi už utratil za techniku a vyplatilo se to?

Pár stovek tisíc to bude. A protože s ní mohu dělat radost tolika lidem, mohu říci, že se to vyplatilo.

Jakou nejdražší techniku vlastníš a stála za to?

Veškerou techniku mám vypsanou v popiscích pod videi. Ale než do něčeho investuji, pečlivě promyslím, zdali to patřičně využiji. Nejdražší kus bude asi poslední koupený – Nový vlog setup. Sony A7C, Samyang 14mm f/2.8 a mikrofon Deity V-Mic D4 Duo.

Co bys poradil začínajícím youtuberům? Ať už ohledně výběru techniky, tak jak točit, nemít trému apod.

Hrajte si. Točte to, co by vás bavilo taky sledovat. Snažte se tvořit něco originálního, co lidi uvidí jen u vás. Buďte sami sebou. Mějte na paměti, že co na internet jednou dáte, už tam bude napořád. A než něco nahrajete, ujistěte se, že jste pro to udělali maximum.

Všichni víme, že ze začátku, když člověk nemá moc odběratelů, tak si prakticky nic nevydělá. U kolika odběratelů už by se dalo říct, že jde o opravdový výdělek?

Dneska člověk může natočit krásnej vlog i na telefon. V takovém případě jsou náklady na start nulové. Potřebná investice je jen váš čas.

Máš nějaké youtubery jako své vzory?

Logan Paul, David Dobrik, Tomska...

A které youtubery, ať už typy, nebo klidně napiš jména, nemáš rád?

Nedá se říci, že bych někoho vysloveně neměl rád. Nemít někoho rád je emoce. Emoce vyžadují energii. A tu já raději investuji do vlastní tvorby než do nenávisti vůči někomu, kdo za to stejně nestojí.

S jakými youtubery jsi spolupracoval? S kým to bylo super a s kým zas tak moc ne?

Spolupracoval jsem s těmi, se kterými jsem to v danou chvíli považoval jako dobrej nápad a zdáli se v pohodě.

Myslíš si, že mají youtubeři šanci na přežití i za dalších 10 let?

Pokud nás nezačnou lidé lynčovat, nebo nepřijde nějaká nová nákaza vysazená na youtubery, věřím, že přežijeme.

Kdybys měl natočit další video, kde mluvíš se svým budoucím já, co bys mu řekl? A co myslíš, že by tvé budoucí já řeklo tobě?

Well... Já takové video plánuju natočit, takže bych ho tu nerad vyspoiloval :D.

Jaký je to pocit, když jdeš po ulici a vidíš někoho v Nejlepším merči?

(Creepův merch. Merch naleznete na: www.gomerch.sk/creep)

Mega dobrej.

Chtěl bys něco vzkázat našim čtenářům?

Dávejte na sebe pozor, buďte zdraví, a zařiďte, abyste každý večer ulehali v lože s myšlenkou, že jste ten den něco produktivního udělali. Ostatně soudím, že Kartágo musí být zničeno.

Jedna z vyřešených záhad jménem „bermudský trojúhelník“

Není pravidlem, že když se nějaká záhada objeví, tak jí zůstává věčně, a toto pravidlo především platí pro bermudský trojúhelník či ďáblův trojúhelník. Mnozí už určitě o tomto mysteriózním místě slyšeli, stejně jako o mizejících lodích, letadlech či lodích bez posádky. Jiní možná došli až ke konspiračním teoriím – mimozemšťané? Atlantida? Vodní vír? Portál do jiných světů? Než vám všechny tyto teorie vyvrátím (spolu s odkazem na zdroj), je dobré vysvětlit případným nezasvěceným jedincům, co že ten bermudský trojúhelník vlastně je.

Když si vezmete mapu Severní Ameriky a Atlantského oceánu, jistě bez problému najdete Floridu. Od ní pomyslně načrtnete linii k Portoriku, od něj zase nahoru k Bermudám a odtud zpět k Floridě. Takto vám vznikne proslulý bermudský trojúhelník.

Nyní přejdu k několika případům, které toto místo tak nechvalně proslavily, a zároveň vám díky práci Larry Kusche zprostředkuji vědecká a logická vysvětlení, proč se o žádnou záhadu nejedná.

1/ Loď Ellen Austin našla loď Rosalie bez posádky

V roce 1840 byla kousek od Bahamských ostrovů nalezena loď Rosalie lodí Ellen Austen. Obsahovala veškeré produkty, které převážela do Ameriky, ale chyběla posádka. Žádná těla se nenašla. Na lodi nebyly žádné stopy, které by svědčily o násilí.

Vysvětlení: Došlo k velkému, ale opravdu velkému nepochopení. Loď Ellen Austen byla vyrobena až v roce 1854, tudíž nemohla žádnou loď v roce 1840 najít. Larry Kusche přišel na to, že v roce 1840 sice byla objevena loď, ne Rosalie, ale Rossini. Tehdy z toho byla chvíli senzace – loď bez posádky! Jak neuvěřitelné! Ale senzace utichla ve chvíli, kdy se posádka našla v jedné hospodě na Kubě. Rossini prý opustili ve chvíli, kdy hrozilo, že vrazí do skály.

Co se týče Rosalie – záznamy o ní mizí v roce 1840, ale vzhledem k tomu, že nebyla prohlášená za zmizelou (k tomu došlo až v roce 1940), pravděpodobně jen došlo k jejímu přejmenování, což bylo běžné.

Posuneme se do roku 1880, kdy Ellen Austen údajně našla jakousi neznámou loď – nic takového se nestalo. Tuto drobnost si prvně vymyslel Rupert Gould ve své knize The Stargazer Talks a následně na ni navázal Charles Berlitz v knize The Bermuda Triangle. Oba autoři nejenže neudali zdroje, odkud informaci získali, ale také dopisovali velké množství detailů, které jasně mluvily o fikci.

Larry Kusche se pro dodatečné ověření vydal do Lloyds v Londýně – anglické banky a pojišťovny, která měla zároveň pod dohledem i lodě převážející suroviny. V jejích dokumentech nenašel žádnou zmínku o tom, že by v roce 1880 nějaká loď v blízkosti bermudského trojúhelníku zmizela.

2/ Zmizení lodě USS Cyclops

V březnu 1918 zmizela loď, která převážela mangan do Baltimoru, spolu s posádkou.

Vysvětlení: Ještě před tím, než loď vyrazila z Ria de Janeira, si člen posádky všiml, že něco není v pořádku s motorem. Nebyl to vyloženě nějaký velký problém – porucha motoru jen ztěžovala řízení a celkově zpomalovala loď. No a co by čert nechtěl, na začátku března byla na moři velmi silná bouře, která zřejmě zařídila potopení lodi. Nutné podotknout, že v té době se loď s největší pravděpodobností nacházela někde u Severní Karolíny nebo Virginie, což už je pěkný kousek za bermudským trojúhelníkem. Proč se ale tedy nenašel vrak lodi? Zrovna v těch místech se nachází Golfský proud, který je natolik silný, že by byl zcela schopný vrak lodi přesunout někam dál. Na jeho cestě se nachází i několik velmi hlubokých propastí, a jakmile se do nich něco dostane, mizí to v nenávratnu.

3/ Let číslo 19

Jednalo se o cvičný let pěti amerických bombardérů. 5. prosince 1945 vyletěly ze základny na Floridě. Měly doletět na určené místo nad oceánem, shodit tam bomby a doletět zpátky. Ovšem když se zbavily svého nákladu, začaly jim blbnout kompasy a později se letci zcela ztratili a zmizeli.

Vysvětlení: Larry Kusche byl nejen knihovník, ale také pilot, a proto proletěl stejnou trasu jako pět bombardérů a vrátil se úspěšně na Floridu. Zjistil, že chyba byla na straně vedoucího pilota Charlese Carolla Taylora. Ten byl totiž zvyklý vylétat ze základny v Miami, a ne z Fort Lauderdale, což mělo za následek, že si spletl souostroví Floridy Key West s ostrovy severně od Baham. Byly totiž téměř totožné. Taylor tedy ostatním bombardérům nařídil, aby letěly na západ, což je mělo podle něj dostat přímo do Ameriky, ale ejhle – učinil chybu. Let na západ je totiž poslal přímo nad Mexický záliv.

Obecně platí, že jakmile člověk začíná panikařit, dělá víc chyb, což byl zřejmě Taylorův případ, zvláště když mu ještě ke všemu přestal fungovat kompas.

Jak postupně letěli dál a dál, počasí se zhoršovalo, dokud se bombardéry nedostaly do bouřky a signál byl následně zcela ztracen. S největší pravděpodobností havarovaly a Golfský proud, stejně jako v případě USS Cyclops, odplavil jejich zbytky do některé z propastí.

4/ Loď USS John F. Kennedy se stala svědkem UFO

V roce 1971 na cestě do Norfolku se posádka letadlové lodě USS John F. Kennedy stala svědkem návštěvy UFO. Prvně posádce začaly neskutečně blbnout monitory, v hlavní kabině a venku se nad lodí objevil velký oranžově svítící kruhový objekt, který visel ve vzduchu nějakou dobu, a pak zmizel. Loď s posádkou dorazila do Norfolku snad jen s psychickou újmou.

Vysvětlení: Jedná se o zcela přirozený fenomén způsobený methan hydrátem. Ten se tvoří pod povrchem mořského dna – methan v plynovém skupenství se v podstatě zachytí ve zmrzlých krystalcích vody. Jakmile se uvolní ze zajetí molekul, stoupá na povrch a při správných podmínkách vytváří oranžově svítící kruhové objekty.

A máme o jednu záhadu na světě méně, ačkoli se o jejím vyřešení moc nemluví. Jakmile se přeci něco dostane do médií a zpopularizuje se to, je těžké pak lidi o něčem na dané téma přesvědčit.
Kdo by se chtěl dozvědět o vyřešení bermudského trojúhelníku víc, vyhledejte knihy Larry Kusche: The Bermuda Triangle Mystery – Solved a The Disappearance of Flight 19.
Pečujte o své zdraví, pečujte o svou psychiku a nechte záhady rozvíjet vaši kreativitu!

An Ardes

Víte, že...?
... podobný oranžový objekt, jako viděla posádka USS John F. Kennedy, spatřil i Kryštof Kolumbus? Zapsal si to do svého lodního deníku.

Záhady sem, záhady tam

Každý z nás má určitě nějaké tajemství, a ne jen jedno, ale hned několik. Kolik jich je ale na světě? Záhada křišťálových lebek, bermudský trojúhelník, brána do Pekla na hradě Houska, svatý grál, král Artuš, Rasputin… Seznam je zkrátka dlouhý. Kolik záhad znáte vy? Proto je tu tento zajímavý testík. Zkuste nepoužívat strýčka Googla a tetu Wiki. Koneckonců, řešíte záhadu!

An Ardes

Písnička: *K/DA – I'LL SHOW YOU*

Motto: *Náhody neexistují.*

1. Kdo to byl Nostradamus?

a. Přezdívka moderního spisovatele.
b. Věštec ze 16. století.
c. Nikdo takový neexistoval, ani neexistuje.

2. Co se stane, když se dostanete do černé díry?

a. Dostanu se do paralelního světa.
b. Pochopím smysl existence.
c. Budu vlivem gravitace roztažen do špagetové podoby, a tím pádem zemřu.

3. Čím se proslavil dům Winchesterů?

a. Je to dům, ve kterém bydlí bratři Winchesterovi ze seriálu Lovci duchů.
b. Proslavil se svojí podivnou formou (dveře vedou do nikam, schody vedou ke stropu, okna vedou do jiného pokoje aj.).
c. Pravidelně se v něm zjevuje 33 duchů.

4. Existuje něco jako taneční mor?

a. Ano, objevil se v 16. století.
b. Ne, je to vymyšlená nemoc z knihy Když se tančí.
c. Ano, je to pojem, který se používá, když někdo protančí celou noc v klubu.

5. Jaké slovo se pojí se zmizením kolonie Roanoke?

a. Croatoan.
b. … Zmizení?
c. Zlato.

6. Proč je Ludvík XIV. spojován s prokletím diamantu Hope?

a. Protože to byl on, kdo diamant proklel.
b. Protože se stal jeho obětí.
c. Protože se prokletí pokusil zlomit, ale nakonec zjistil, že žádné neexistuje.

7. Našla se hrobka Kleopatry?

a. Jo, už dávno v Údolí králů, kde byly nalezeny i další hrobky egyptských faraonů.
b. Je ztracená.
c. Doposud se hledá v místě, které se nazývá Taposiris Magna.

8. Jak se doopravdy jmenuje Jack Rozparovač?

a. Před pěti lety se našly důkazy, které potvrdily, že sériovým vrahem byl anglický aristokrat James Whiteman.
b. Byla to žena a jmenovala se Amalie Stewenson.
c. Jeho totožnost ještě stále není odhalená.

9. O čem pojednává Voynichův rukopis?

a. Doposud nebyl rozluštěn, proto nikdo neví.
b. O tom, jak přivolat celou armádu andělů.
c. Obsahuje několik filozofických textů o rostlinné říši.

10. Jak byla vysvětlena smrt členů Ďatlovovy výpravy?

a. Smetla je lavina.
b. KGB na nich provedla testy nejnovějších zbraní.
c. Stále zůstává neobjasněnou.

1b, 2c, 3b, 4a, 5a, 6b, 7c, 8c, 9a, 10b

Umělecká příloha

povídky
úvahy
poezie
výtvarno

Motlidba

Jak krásná je tato země,
kopce a lesy a potoky...
S pocitem klidu a přemírou lásky
žiju svůj život. Živý a svobodný.
K horám se skláním s modlitbou na rtech,
žehnám jim, zpívám a prosím...
Na nebi skřivánci létají, rámusí,
po trávě hopsají černočerní kosi.
Na lukách, na poli, uprostřed údolí
klečím a žehnám zemi.
Kosi a skřivánci ševelí, zpívají:
„Nad tento život, nad něj není!“

Tereza Chladová

———————

Stačí škrtnout, sirka vzplane,
se stejnou rychlostí však shoří,
v zápalu, vteřinu, zazáří
a… a je pryč.
Kousek, malá hromádka popela
zůstane mi v dlani.
Krabička poloprázdná, poloplná,
s úžasem, údivem hledím na ni.
Nechat vyhořet všechny sirky
a jen tak pro nic vzplát…
Ne. Stačí jednu přiložit,
tak možnost růst si dát.

Tereza Chladová

Váza

Snažím sa príliš dlho,
zlepiť vázu z kúskov čriep.
Prehľadávam všetky svetové strany.
A ty?
Dívaš sa mňa nemými očami.
Dopustil si, aby sa stal každý hriech.
Teraz mlčíš.
Počuješ ten nemý zvuk?
Zostalo prázdno.

Petra Karľová

Oslava Silvestra

Dave Doomed

Motto: *Kdybych si měl vybrat mezi pravdou a lží, vybral bych si colu.*

Pro mnohé největší oslava v roce – oslava roku – je tady! Blíží se další Silvestr, obchody prodávají tuhle lahev, tuhle chipsy a věta „Osmnáct už bylo?", zazní dnes mnohem častěji než obvykle. V takové chvíli se právě nacházím na schodech nejbližšího Alberta a v jedné ruce nesu jedno maxi balení coly a v druhé velkou tašku plnou dobrot. V kapse bzučí telefon. Pokládám maxi balení coly.

„Ahoj, já se jen chci zeptat, co mám přinést?" ptá se jeden.

„Ahoj, už přišel Ondra? Chci tam být dřív…" vyzvídá druhý.

„Ahoj, máš dost skleniček?" Třetí už ale opravdu otravuje.

Proč zrovna vždy, když mám plné ruce práce, tak volá nejvíc lidí? A proč si chtějí povídat, když už se za dvě hodiny sejdeme doma a budeme si povídat tam? S přemítáním nad těmito otázkami a občasným přerušením vyzváněním telefonu se konečně dostávám do vchodových dveří. Za prosklenými dveřmi do domu stojí sousedka. Já mám v jedné ruce maxi balení coly, v druhé maxi velkou tašku a ve třetí… ano, třetí nemám. Ale zase mi někdo volá. Ta sousedka mě koutkem oka zahlédla. Vsadím se, že mě a moje maxi balení zkrátka nepřehlédla, ale jak zaujatě najednou kouká do schránky. A teď. Teď se otáčí a jde pryč. Jde směrem k výtahům. Pravda, kdyby mi otevřela dveře, jistě by nestihla začátek jejího oblíbeného seriálu! Konečně jsem našel klíče, zvedl telefon a po zodpovědění další irelevantní otázky se spolu s taškami dostávám do domu. První úspěšná mise za mnou.

Dvě kamarádky mi ještě, než jsem odešel, slíbily, že se postarají o chlebíčky. Na ty už naštěstí bylo nakoupeno z předešlého dne. Vrátím se domů a zamířím do kuchyně. Kamarádky však zmizely. Vejdu do svého pokoje, abych se ujistil, že je třeba někdo neunesl. Samozřejmě, jsou tam obě. Připravily si vodní dýmku, válí se na zemi a prohlíží si fotky ze starších, již proběhlých oslav. Zvou mě, abych se přidal, a ještě mě nazvou sucharem. Vracím se zpět do kuchyně a zjišťuji, že chlebíčky udělaly přesně dva. Jeden zlostí sním. Jako pohoštění bude tedy chlebíček a tři mražené pizzy.

Mezi výše popsaným obdobím až do příchodu čtvrtého člověka, který se letos zúčastní, se nedělo vůbec nic. Totiž jen to, že jsem dal pizzy do trouby a přidal se ke svým kamarádkám ve vedlejší místnosti. Tvoříme hru na večer, všichni sedí, zvonek zvoní a hosti trčí za dveřmi.

„Občerstvení je pizza a ta se dělá, chcete chlebíčky? Udělejte si je."

Nově příchozí se chvatně odebírají k vodnici. Naprosto to chápu, jdu tam také. Na pizzy v troubě jsem si samozřejmě vzpomněl až půl hodiny poté, co jsem si uvědomil, že mám žízeň. A že ji tedy musí mít i hosté. Už při prvních krocích do kuchyně jsem

poznal, že vůně není zrovna chvalitebná. Byla spíše naopak naprosto nedostatečná – až příšerná. Z trouby se kouří, ještě než jsem ji otevřel, a po chvíli dusivého kašle a následného otevřeného okna dokořán, vyndávám tři tvrdé černé placky. Kdybych nevěděl, že to byla pizza, tak bych to za pizzu rozhodně nepokládal. Kamarádi se přišli podívat, co se děje, že se ještě nevracím. A proč to v kuchyni tak smrdí.

Volá mi kámoš, že je před oknem. Rozhodnu se tedy hodit mu klíče z okna, jelikož zvonky jsou z druhé strany. Hodím mu klíče a ony zmizí. Kámoš se prodírá trávou, keřem, větvemi, ale nikde nejsou. Nikde uvíznout nemohly, hodil jsem mu je z přízemí. Kámoši jdou za ním a pomáhají mu je hledat. Přijdou další hosté, pomáhají hledat se všemi ostatními. Nakonec mi to nedá, vezmu magnet a říkám: „Hodil jsem je přesně takhle!“, hodím magnet přesně tak, jako předtím klíče. Najednou uslyším kovové cvaknutí. Výborně, magnet dopadl přesně na ztracené klíče. Kamarádi se vrací do bytu. Společně s pizza týpkem, co právě přivezl tři čerstvé, barevné pizzy.

Zábava plyne, hora úkolů je zdolána, všichni se střídají ve svých hudebních playlistech. Všechny žánry se dnes dostanou ke slovu. Zrovna jsem začal tancovat se svým kamarádem. Drželi jsme nad hlavami každý jednu ze židlí a chtěli jsme se naproti sobě rozeběhnout, když v tom venku začal ohromný ohňostroj. Ale nebyl to takový ten podivný výbuch, který je ten den slyšet snad úplně všude, místy… Bylo jich totiž hned několik najednou. Celé nebe se začalo zbarvovat barvami a všem bylo úplně jasné, co se tu stalo. Zapomněli jsme na čas a tím i na legendární odpočítávání. Okamžitě jsem položil židli a s křikem „Šťastný Nový rok!!“ jsem začal všem ostatním nalévat do skleniček. Pár mých kamarádů bylo zmatených, pár z nich okamžitě chytlo onu novoroční jiskru a s nadšením se chopili skleničky. Jeden z nich byl tak šťastný, že místo přípitku narazil svou sklenicí do všech ostatních a ta mu nárazem přímo explodovala v ruce. V šampaňském ostatních tak tedy skončily střepy z oné skleničky. Byl jsem z toho tak zoufalý, že jsem Nový rok zapil přímo z lahve.

Kamarádi si vzali boty a začali vyskakovat z okna. Přeci se nebudeme na ohňostroj jen koukat, je potřeba se mu také naživo vyhýbat! Zavřel jsem za nimi okno, zamkl byt a běžel jsem ven s nimi. Když jsme se úspěšně vyhnuli čtyřem petardám, které nás až do parku pronásledovaly, začali jsme přijímat novoroční hovory, pálit prskavky a rozbili jsme kokos. Po dvou hodinách velkolepé zábavy jsme se promrzlí a nadšení těšili domů, kde na nás již čekala poklidnější část večera. Hrnek kvalitního čaje, novoroční vodní dýmka a filozofická rozmluva nad našimi splnitelnými i nesplnitelnými novoročními předsevzetí.

Doma jsme objevili kamaráda, kterého jsme tam zapomněli.

Šťastný nový rok 2021,
Dave Doomed

Emancipace, nábytek, meditace

Tereza Blahová

Píseň na dostání z depky: *Claude Debussy: Clair de lune*
Troufám si tvrdit, že Debussyho skladby jsou použitelné v každé situaci. A Clair de lune je nejenom skladbou nesmrtelnou a kosmicky nádhernou, ale je to opravdový příklad hudby, která dokáže pohladit po duši.

Motto: *Vlastní bytí není nikdy samozřejmost, nýbrž vždy výkon. (Jan Patočka)*

Tento rok se pro mnohé z nás stal příležitostí znovu začít. Trávili jsme více času doma, více času sami se sebou. Nedobrovolně jsme museli zvolnit v jindy rychlém a hektickém tempu vlastním dnešnímu světu.

I ve mně netradiční situace vzbudila snahu duševně se obrodit a doputovat ke své osobní katarzi. Začátkem druhé vlny byl plán následující: praktikovat ranní a večerní rutiny (v blogerském stylu – takže krémíčky, masky, úsměvy a roztomilá pyžámka), hodně sportovat, abych z karantény doslova vyběhla se six-packem a mezerou mezi stehny, a promeditovat se k vnitřnímu klidu.

Plány v praxi na sebe nikdy neberou podobu teorie, alespoň v mém případě rozhodně ne. Nespavost dělá z rutin karikatury sebe sama, z denní meditace se stala meditace obtýdenní a pozitivní nálada, s kterou jsem se vrhla do druhé vlny, velmi záhy přešla v konstantní podrážděnost.

Zvolila jsem tedy opačnou praktiku a místo duševní potravy jsem se rozhodla nakrmit se radši materiálnem. V jistém řetězci s ikonickými modrými taškami jsem si pořídila nový nábytek a ze svého pokoje se rozhodla učinit oázu klidu alespoň vizuálně, když se klid nepodařil nastolit vlivem mé vlastní aury.

Takový nábytek je třeba skládat ve dvou lidech, dokonce je to na návodu graficky znázorněno. Nebyla bych správnou moderní emancipovanou ženou, kdybych takový pokyn neignorovala (ještě navíc, když jsou obě postavičky na zmíněném obrázku mužského pohlaví) – přestože jsem se ještě toho rána dívala na video „Jak v sobě probudit ženskou energii" a přikyvovala při slovech o tom, jak se nemáme snažit zastávat mužské místo ve světě, i navzdory tomu, že jsem se právě nacházela v kolečku běhání po doktorech kvůli bolesti zad, která způsobila, že šla, kvůli neschopnosti se hýbat, takzvaně do kytek i má vidina six-packu. A nebyla bych správnou příslušnicí své generace, kdybych přirozeně nepřeceňovala vlastní schopnosti. A nebyla bych ani správnou humanitně založenou studentkou literatury, kdybych jako někdo, kdo půl života bloudí ve vlastních imaginacích, naprosto nepostrádala schopnosti použitelné v praktickém světě (tedy schopnosti domácích kutilů, jako je opravování či montování).

A tak se stalo, že se tato správná moderní emancipovaná žena, literátka a příslušnice generace Z, která ještě v září byla i ženou poměrně vyrovnanou a na svět se dívající s optimismem, ocitla v půlce prosince v devět hodin večer s napůl složenou postelí a vrtačkou v ruce blízko stavu, ve kterém vrtačku použije místo k přivrtání šroubu k vlastní lobotomii.

I have a dream

An Ardes

Pro Joea Bidena to byl perný den. Ne protože měl tiskovku, bůhví kolik zpráv na sociálních sítích od různých lidí, kteří mu gratulovali k vítězství, nebo mu přáli smrt, a taky ne protože byl trošku nervózní, když si volal s Putinem. To všechno byly ještě kytičky. Byl to perný den, protože od jeho začátku v šest ráno věděl, že se večer bude muset stavit u Donalda Trumpa, který odmítal opustit oválnou pracovnu Bílého domu.

„Prý na všechny syčí jak naježená kočka – div mu nestojí vlasy – a požaduje, abys za ním přišel a něco s ním projednal," vysvětlovala mu Kamala Harrisová, která se stále radovala z Bidenova vítězství a nerozuměla závažnosti svého prohlášení.

„On mě snad chce zabít a ukrást moji identitu," povzdychl si Joe.

Kamala překvapeně zamrkala a podívala se na něj: „Ale prosimtě. Nedramatizuj. Za dveřmi bude ochranka."

„Víš, že to mě nějak neuklidňuje," nejistě se na ni zadíval a raději to nechal plavat. Po zbytek cesty v autě se zaobíral myšlenkou, co mu sakra ten pomatenec chce. Veškeré jeho teorie se ovšem vždycky točily okolo jeho vraždy.

Konečně dojeli k Bílému domu a Joe Biden vystoupil. Narovnal se a zkušeně skryl jakoukoli nervozitu.

Ochranka ho odvedla ke dveřím kabinetu, ze kterého si Trump udělal svérázného rukojmího. Po tom, co muž v brýlích informoval stávajícího prezidenta o Bidenově přítomnosti, Trump dal pokyn, aby vešel dovnitř.

„A nikdo další!" dodal výhružně a Biden polkl.

Donalda Trumpa zastihl na gauči. Pozoroval Bidena s falešným úsměvem, který mu sežralo 25 států.

„Zdravím, Joe," pozdravil ho hlasem, který měl znít přívětivě.
„Pane prezidente," pronesl místo pozdravu budoucí prezident Ameriky a na pokyn Trumpa se naproti němu posadil.

„Chtěl jsem s tebou projednat jednu věc," začal Trump a povzdechl.

Joe si už představil, jak mu vyhrožuje; jak z něj tahá podmínku, že odejde jen pokud dodělá zeď nebo že si vynutí místo viceprezidenta. Ihned se obrnil.

„Jsem ochotný ti předat místo prezidenta, aniž bych celou tu věc tahal k soudu, ale mám jen jednu podmínku."

Já to věděl, sakra, já to věděl, pomyslel si Joe a modlil se *to his Lord and Savior Jesus Christ*, že to bude nějaká prkotina. Jenže to by nesměl znát Donalda Trumpa.

„*I have a dream,*" začal prezident podobně Martinu Lutheru Kingovi Jr., „už od dětství jsem si říkal, že jednou dosáhnu velkých věcí," vstal a začal přecházet po pokoji, „začalo to mou společností, pokračovalo to mrakodrapem, několika rolemi ve filmu." Došel ke krbu a zasněně se zadíval do plamenů. A Joe si říkal, jestli prezidentovi nestraší ve věži. „A náhodou," otočil se najednou k Bidenovi, „jak jsem v jednom filmu říkal, že bych chtěl koupit to náměstí ve Vatikánu a udělat tam parkoviště, tak na to náhodou myslím furt." Zvedl prst do vzduchu, aby svá slova zdůraznil. „Škoda jen, že se papež nenechá podplatit," povzdechl si rozčarovaně a znovu se zadíval do plamenů. „Pak jsem poznal Melanii," pronesl zasněně, „a měli jsme Ivanku. Ta holčina mi dělá radost, jednou bych ji chtěl vidět jako prezidentku Spojených států amerických." To, že by se toho nikdy nedožil, zřejmě neřešil.

Ale to snad ne, že nechce…?

Trump se náhled otočil ke svému kolegovi: „Ale teď k mé‚prosbě'," naznačil ve vzduchu uvozovky a zasmál se.

Biden bojoval se svou tváří, která měla tendenci vypadat zoufale.

„Chtěl bych…"

Joe se napjal.

„Aby byl můj obličej vytesán hned vedle Lincolna."

Místnost se ponořila do ticha, které bylo narušováno pouze veselým praskáním ohně v krbu. Zřejmě se Trumpově prosbě smál.

„Ehm, prosím?" zamrkal zmateně Biden.

„No, jak je Mount Rushmore," upřesnil prezident, „tak bych chtěl, aby byl můj obličej vytesán hned vedle obličeje Lincolna."

Joe potlačil potřebu se chytit za hlavu a začít se smát a zároveň brečet.

„Pane prezidente…" začal nejistě, „nevím, jestli jste s tím obeznámen, ale Mount Rushmore je památník a nikdo ho nemůže předělávat nebo do něj zasahovat."

Trumpovy koutky poklesly ve falešném smutku dolů. Začal přikyvovat.

„No, tak se v tom případě asi můžete rozloučit s pozicí prezidenta a najmout si zástup advokátů," pokrčil rameny.

„Ale pane prezidente, jsem si jistý, že by to šlo vyřešit i jinak," pokusil se ho ukonejšit Biden.

„A jak?" Donald Trump se velmi vážně zadíval do Bidenových očí, kterému proběhl mráz po zádech.

Na vtip to nevypadá, jenže jak z toho vycouvat?

Joe usilovně přemýšlel. Jedno špatné slovo a Trump může celou oválnou pracovnu otočit vzhůru nohama, odstřelit ho, svést jeho smrt na mrtvici a znovu usednout na prezidentský trůn. Náhle ho něco napadlo.

„Co třeba vytesat váš obličej do jiné hory? Třeba…" rychle přemýšlel, „v horách

Catskill? U vodopádu?“

„Ále!“ mávl Trump rukou. „Nechci být nikde u vody. Smývá mi samoopalovací krém.“

Ne, vážně mu straší ve věži.

„Tak co třeba…“

„Na Aljašce!“ vykřikl náhle Trump. „Tam mám i věrné voliče! Myslím, že budou rádi, když uvidí každé ráno z okna můj obličej,“ usmíval se potěšeně.

„Jo, určitě, proč ne,“ přikyvoval Biden.

Náhle prezident svraštil obočí a vyšpulil pusu: „Nesnažíš se mě uchlácholit, že ne?“ pronesl podezíravě.

„Ne, ne, samozřejmě, že ne!“ *Jen tě potřebuju dostat z pracovny*, pomyslel si Joe. *Dostat tě do psychiatrické léčebny už takový problém nebude.*

Válka na Bílém hradě

Michael Walters

Drak přecházel naštvaně po trůnním sále a hladil si kulaté, červené břicho. Od chvíle, kdy se doslechl o tažení na hrad, ho v něm tlačilo, jako by spolykal šutry.

„Jak jsou daleko?“ zasyčel směrem ke třem ještěrkám, oblečeným v šatech rádců.

„Budou tu každou chvíli,“ odpověděl pohotově jeden z poddaných.

Armáda pověstného Modrého Tygra se blížila. Všichni dobře vyzbrojeni se štíty a meči u pasu. Hodlali se probít dovnitř, ať je to bude stát cokoliv.

Ze všech, kdo s ním mohli zkřížit síly, ho válečník, přezdívaný Modrý Tygr, rozčiloval nejvíc. Tenhle Drak měl totiž kdysi jméno. Poté, co ale Tygr urazil jeho čest – nebo to, co z ní po zákeřném dobití tohohle hradu zbývalo – když prohlásil, že nejen vypadá, dokonce se i jmenuje jako kačena křížená se psem, nechal si už říkat jen Drak. A taky začal nosit boty, aby ukryl kačeří nožičky. Přece jen, co je komu do toho, kdo byli jeho rodiče?

„Vojsko je připraveno?“ ujišťoval se Drak a poklepával botou o koberec.

„Ano pane. “

„Věštkyni jste včera navštívili?“ zamračil se.

Ještěrka, která trpěla tikem v oku horlivě zakývala hlavou: „Ano, pane! “

„A? “

„A věštba se nezměnila, zůstanete vládcem i po tomto střetu. “

Drak se sám pro sebe usmál. Tygr byl známý svou rozvahou a geniálními strategiemi, jeho porážka mu přinese slávu, konečně nějakou. Stále si opakoval, že tedy není

důvod se znepokojovat, ale nedokázal přehlédnout, jak mu vibruje koneček ocasu. Bylo to špatné znamení. Lidé říkávají, že příchod něčeho špatného cítí v kostech, Drak to pokaždé cítil v ocasu!

„Kanony jsou na místech? “

„Kanony jste zakázal, pane,“ ozvalo se od jednoho z poddaných.

„Tak ruším zákaz, okamžitě připravte kanony na hradby!“ zabouřil hlasitě.

„Ale pane, kanony jsme prodali, abychom zaplatili výdaje za vaši poslední dovolenou,“ ozývali se rádci.

„Jaké výdaje?! Voda v moři byla studená a doletět jsem si tam musel sám!“ rozčílil se.

„To proto, že vás balon neunesl, ale koupili jsme ho,“ hájili se rádci.

„Výborně. Tak postavte na hradby balón!“ gestikuloval naštvaně miniaturními pařáty, jak to měl ve zvyku.

Ještěrky se po sobě začaly zmateně koukat a šeptat si: „Balon? Na hradby? Dá se z balonu střílet? Nebo se za něj máme schovat? “

„Hned! Něco tam dát musíme!“ zaječel Drak, až jedné z nich leknutím upadl ocas.

„Ovšem, pane!“ nejhbitější z rádců se rychle odebral ke dveřím, protože jeden z jeho kolegů trpěl trvalými tiky, druhý právě přišel o ocas a netoužil vědět, o co přijde on, jestli tu ještě chvíli zůstane.

Právě když odcházel, ve dveřích ho míjela zaprášená veverka.

„Pane, pane! Můj drahý pane!“ blekotal ten chlupáč a mával rukama nad hlavou.

„Kdo je to?“ sklonil se Drak ke zbylým třesoucím se poddaným, protože přes tu špínu nemohl svého věrného poskoka poznat.

„Pane, to je Mike. Vrátil se z výzvědného tažení,“ zašeptal ještěří poddaný, objímaje svůj zesnulý ocas.

„Nesu špatné zprávy!“ vydechl Mike.

„Jako vždycky!“ chytil se za čelo Drak.

Veverčák se zastavil až těsně před ním a poklekl.

„Pane, Tygr s sebou vede i oddíl sirén! Nikdy jsem o nich neslyšel, takže nemám ponětí, co to pro nás znamená. Zaslechl jsem je ale říkat, že nás odrovnají svými hlasy!“ když to vysvětloval, div si z toho netrhal chlupy na zádech.

„Hlasy,“ Drak krčil znepokojeně obočí a mnul si bradu, protože s tímhle nepočítal. „Myslíš, že by proti tomu pomohl balon?“ zeptal se mimoděk.

„Balon?“ zamrkal Mike.

„Ale to nic,“ mávl vládce pařátem. „Máme nějaký záložní plán?“ otočil se pohotově k ještěrkám.

Ty ale koukaly jedna na druhou a třásly hlavami.

„Tak ho vymyslete!“ rozkřikl se. Prskal na všechny strany a omylem spálil záclonu.

„Co jsem udělal, že mě bůh takhle trestá?! “

Poskoci se po sobě podívali, a protože pojem řečnická otázka jim pranic neříkal, postupně spustili: „Vyzbrojil jste loupežníky v okolních zemích, jen proto, že to chtěli.“

„Všechny hobity, trpaslíky a jednorožce jste nechal vykázat do bažin a postavil kolem zeď. “

„Sežral jste princeznu...“ mrmlal ožehlý pavouk na okně.

„Tak a dost! Všichni okamžitě ven!“ rozzuřil se Drak k nepříčetnosti. Rozhodně nebyl zvyklý poslouchat pravdu nebo špatné zprávy a za dnešek toho bylo všeho moc najednou.

„Ty ne!“ bafnul ohnivou kouli do cesty Mikovi, „ty tady zůstaneš se mnou,“ zavrčel už o poznání klidněji.

Jakmile byl sál prázdný, sesunul se na trůn, kam se jeho zadek jen stěží vešel, zul si boty a nohy hodil na podnožku. Veverčák se k němu se skleslým výrazem přišoural.

„Tak se zdá, že to pro nás nevypadá dobře, pane,“ pokusil se ho šetrně připravit na fakt, že té lišce, co věští ze spadaného listí, neměl tak úplně věřit.

„To mi ani neříkej,“ zaúpěl Drak. Pak se zatvářil zamyšleně: „Poslechni Miku, ty jsi taky tehdy viděl Tygra bojovat u zátoky, viď?“

„Jojo, viděl pane,“ pokýval veverčák hlavou, protože už tušil, kam míří.

„Docela mu to šlo, viď?“ zaklonil Drak hlavu a opřel si ji o opěradlo.

„Jojo, pane, šlo mu to. Moc mu to šlo,“ přitakával druhý.

„Samej sval byl, viď? … Kdyby to nebyl takovej paličák s protichůdnýma názorama a přidal se k nám, taky by sis s nim dal říct, viď?“

Někdy u poslední otázky přestal Mike kývat a pro změnu začal hlavou horlivě vrtět: „Ne, pane, to já bych vám zase neudělal.“

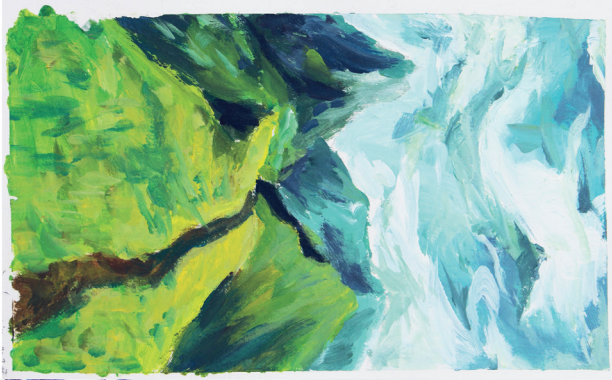
Drak se šibalsky pousmál. „No tak na něj počkáme a uvidíme. Víš ty co, Miku. Já bych třeba ani nebyl proti, abychom se o ten hrad rozdělili. I o to království bych se klidně rozdělil. I o tu postel bych se rozdělil. Ale jestli mi bude chtít zbourat půlku mojí milovaný zdi, tak to ho pošlu do pr*ele!“

Dave Doomed, malba

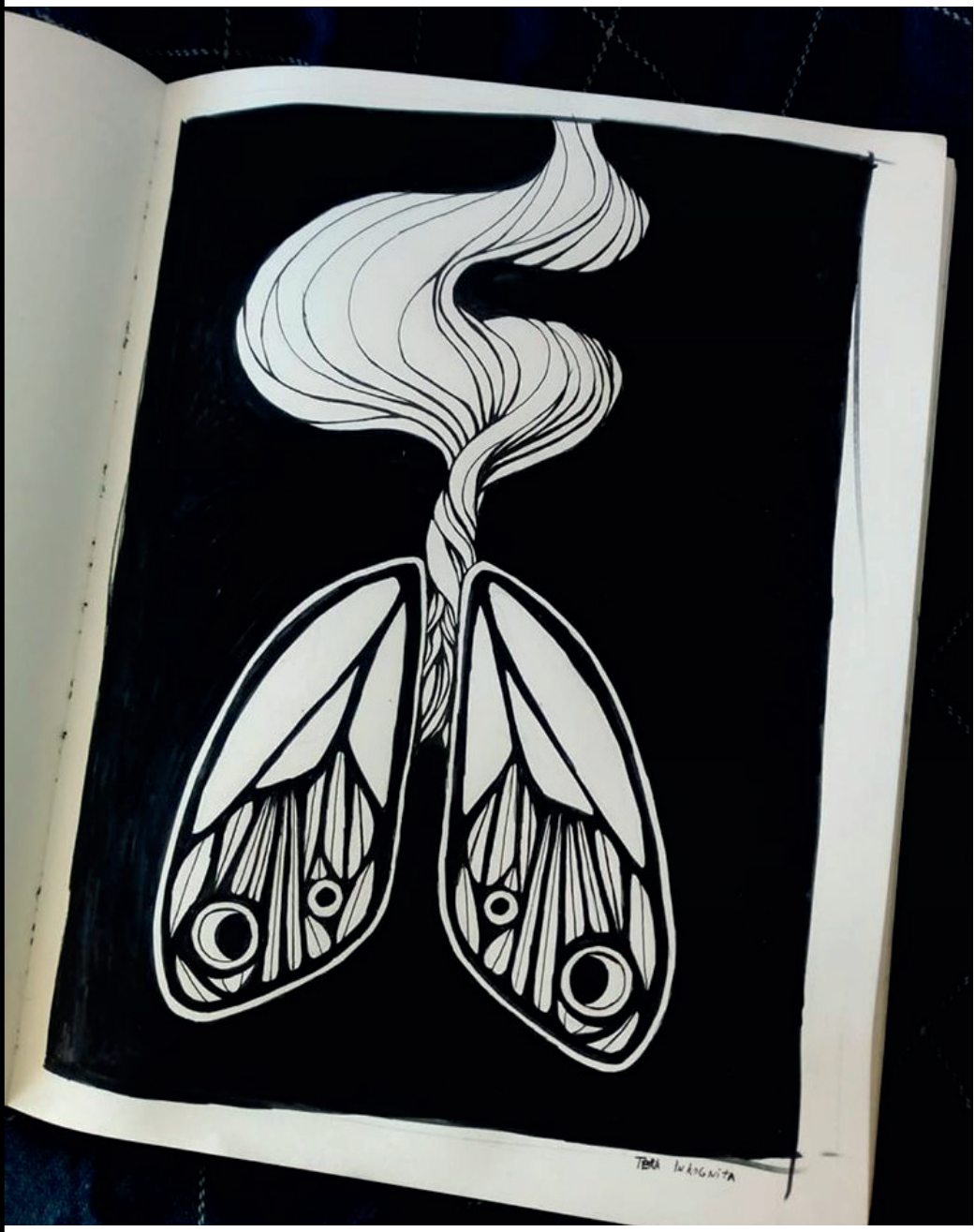

Tera Inkognita, kresba/malba

THE LOVERS
VI

Tera Inkognita, kresba/malba

TERRA INCOGNITA

Tera Inkognita, perokresba

Redakce

Šéfredaktorka /*Tessa Black*

Editorka umělecké přílohy /*Tereza Chladová*

Autorský tým /*An Ardes, Tessa Black, Tereza Blahová, Dave Doomed, Štěpánka Luhanová, Alice Maar, Žaneta Rychtová, Michael Walters, Tereza Vodvářková*

Jazyková korektura /*Lukáš Samek, Julie Zákostelecká*

Fotografie a fotoprodukce /*kolektiv*

Obrazová příloha /*Dave Doomed, Tera Inkognita, Hana Pet.*

Titulní ilustrace /*Tera Inkognita*

Grafický design /*Hana Pet., Tera Inkognita*

Obsah vzniká s podporou Vysoké školy kreativní komunikace, Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4-Nusle.